

BOH A JEHO PLÁN S ĽUDSTVOM

EWALD FRANK

Boh
a Jeho plán
s ľudstvom

Ewald Frank

Predhovor

Účelom tejto brožúry je podať na základe *Starého* i *Nového zákona* krátky výklad o Bohu a Jeho pláne s ľudstvom. Pritom som sa musel zamerať predovšetkým na tému Božstva. Žiaľ, teraz mohlo byť prihliadnuté len k niektorým z biblických miest, ktoré k určitej téme prináležia. S ich pomocou má však čitateľ možnosť ďalej bádať v Písme svätom, až by mu bolo skrze pravdu darované potrebné jasno.

Tak ako Božiemu rozhodnutiu, vytýčenému v prorockom Slove, neporozumela väčšina Židov, tak stratili poznanie o tejto veci i kresťania. Keď sa kresťanstvo stalo štátnym náboženstvom, nastalo medzi Židmi a kresťanmi rozdelenie. Kresťania obvinili Židov, že zabili Mesiáša, ich Vykupiteľa; Židia sa zase bránili proti násilnému pokresťančovaniu. Odvrátením sa od židovstva sa kresťania súčasne distancovali od *Starého zákona* a opustili tým vlastný základ viery. Stratilo sa poznanie, že *Nový zákon* nemožno ani zaradiť, ani mu porozumieť bez *zákona Starého*. Tak vznikla teológia – odlúčená od Slova Božieho a tým i bez základu – ktorá prežila dodnes.

Tak to už naďalej nemôže zostať. Nie, každý úprimne hľadajúci človek má právo na to, aby sa dozvedel, čo Boh vo Svojom Slove hovorí. Pán Ježiš sa vo všetkom, čo konal a učil, opieral o *Starý zákon* a Svojim učeníkom otvoril porozumenie pre Písma. Rovnako sa aj apoštoli odvolávali výlučne na *Starý zákon*. Aby sme poznali Boha a Jeho plán, musíme prejsť cez most proroctva zo *Starého* do *Nového zákona*.

Kto píše o božstve, dotýka sa skutočne „horúcej témy“, pretože je všeobecne známe, ako rozdielne je Boh vykladaný a chápaný. Jedni veria, že Boh je len jedna osoba, druhí, že pozostáva z dvoch, a tretí, že pozostáva z troch samostatných osôb. Všetkými ostatnými predstavami o Ňom sa na tomto mieste vôbec nechceme zaoberať. Nasledujúce vyobrazenie znázorňuje len niektoré ľudské pohľady.

Pokiaľ tu boli proroci a apoštoli, neexistovali o Bohu žiadne špekulácie. Až keď bol opustený biblický základ a daná prednosť ľudským myšlienkam, vedenie Ducha svätého sa stratilo.

Kameňom úrazu bol, a aj dnes ešte je Kristus. Povstali „unitári“, ktorí síce veria v jedného Boha, ale odmietajú božstvo Ježiša Krista. Protikladom ich učenia je učenie o trojjedinosti, ktoré vidí Boha v troch osobách. Žiaľ, ani po reformácii sa známe osobnosti touto témou dôkladne nezaoberali. Až do našej doby boli preberané len tradičné predstavy. Aké cenné sa stalo pre jednotlivcov poznanie Boha, poznáme podľa toho, ako veľmi je zaň bojované.

Pre lepšie porozumenie sme použili tu a tam hebrejské slová – *Elohim*, *Jahve* a *Jahšua*, pretože z nich je jasný ich význam. Avšak skutočné jasno

koniec-koncov nevzáide z hebrejčiny alebo v gréčtiny, ale jedine skrze Ducha, ktorý inšpiroval aj prorokov a apoštolov. Len tak vidíme to, čo videli oni, počujeme to, čo počuli oni a porozumieme tak, ako rozumeli oni.

Každý môže varovne zvolať: „*Skúšajte duchov!*“ a mieniť tým ostatných. Všetkým však má byť daná možnosť, aby storočia staré vierouky skúšali na Slove. Bez toho, aby si toho boli prednášajúci či poslucháči vedomí, sú kázané výklady Slova Božieho, a nie pôvodné Slovo. Bohom poslaní a poverení muži nám priniesli Slovo – teológovia nám dali výklady.

Toto pojednanie nemá v žiadnom prípade niekomu ublížiť alebo niekomu niečo brať. Jedná sa skôr o to, slúžiť celkovej Cirkvi živého Boha. Nad to je mojim prianím ukázať Židom, ktorí skladajú svoju nádej v Bohu Izraela a očakávajú Mesiáša, kto On je. Slovo vyšlo z Jeruzalema a rovnaké Slovo sa tam opäť vráti.

Nech sú všetci čitatelia bohato požehnaní.

Krefeld, máj 1985

Autor

OBSAH

Božstvo	7
Jeden Boh – mnoho mien	9
Sedem zložených mien	10
Pán v postave anjela	11
Objasňujúce slovo	13
Prechod	14
Stvoriteľ	16
JA SOM	17
Kráľ	17
Sudca	19
Prerušenie	19
Most	21
Božské stvorenie	21
Synovstvo	24
Človek Ježiš Kristus	26
Služobník	27
Prorok	29
Baránok Boží	30
Kňaz	31
Sprostredkovateľ a Príhovorca	32
Synovia Boží	33
Ten Ctihodný	34

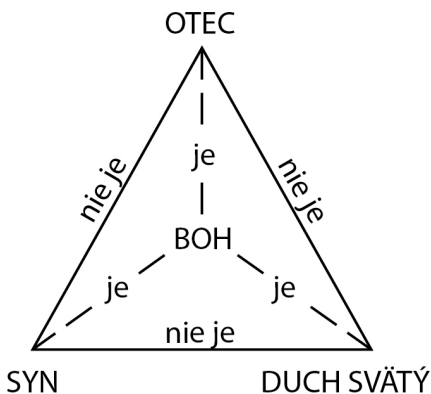
Čo vidíte na týchto obrázkoch ? Jedného Boha, alebo troch bohov ?

Obrázok hore by mal znázorňovať Otca so žezlom, Syna s krížom a Ducha svätého vznášajúceho sa nad nimi ako holub.

Tieto tri osoby by mali taktiež znázorňovať jedného Boha.

Boha nie je možné vysvetliť alebo znázorniť ani matematicky.

Znázornenie Hindu-trojice: Brahma-stvoriteľ, Vishnu-zachovávateľ Mahesh-porušiteľ.

Ludské predstavy o Bohu sú prastaré. Pochádzajú už od Nimroda a Babyloňanov a aj keď je to nepochopiteľné, boli neskôr v zmenenej forme prevzaté kresťanstvom. Kto skutočne vie, čo tieto obrazy vyjadrujú, pochopí, prečo je tak veľmi nutné vyjasnenie na základe Písma.

Božstvo

Židovské, kresťanské a islamské náboženstvá sú označované ako monotheistické, to znamená, že veria v existenciu jedného Boha. Napriek tomu dospeli k celkom rozdielnym poznaniam Boha a ich učenia a očakávania stoja voči sebe v ostrom protiklade.

Ako mohlo dôjsť k tomuto rozdielnemu vývoju, ak má byť vraj východzí bod rovnaký? Nevyjadril sa Boh dosť jasne? Nepoznali Židia, ako nositelia Jeho svedectva, Jeho zjavenie samého Seba? Pochopili to kresťania zle a mohamedáni to dokonca zavrhlí? Boh o Sebe sám zložil všeobsiahle svedectvo, ale musíme jasne rozlišovať medzi Jeho vlastným svedectvom v Jeho Slove, ktoré nám bolo dané skrze všetkých Jeho prorokov v dokonalej harmónii, a tým, čo z toho urobili múdri a učení Písma. Pre skutočne veriacich môže platiť len to, čo povedal Boh vo Svojom Slove. To, čo o Ňom a Jeho Slove povedali ľudia, predsa splodilo rôzne náboženstvá. Pán sa nám však chce predstaviť taký, aký je.

U proroka Izaiáša stojí: *„Vy ste Mojimi svedkami, hovorí Pán, i Môj služobník, ktorého som si vyvolil, aby ste poznali a uverili Mi a porozumeli, že som to Ja. Predo Mnou nebol utvorený NIJAKÝ silný Bôh a nebude ani po Mne. Ja, Ja som Pán, a NIET SPASITEĽA krome Mňa.“* (Izaiáš 43:10–11) Pravdivý svedok musel niečo vidieť a počuť; musel byť pri tom, keď sa stala vec, o ktorej chce vydať svedectvo. Boli to proroci, ku ktorým Slovo zaznelo – Boh ich použil, aby vydávali svedectvo o tom, čo videli, počuli a zažili. Národ Izraelský je kolektívne oslovovaný ako služobník a svedok. Bol skrze Abraháma, Izáka a Jakuba vyvolený k tomu, aby niesol svedectvo Boha o Sebe samom, ako ten najsvätejší majetok viery. Úlohou Cirkvi je svedčiť o tom, že Boh sám seba zjavil, čo je uskutočnením najväčšieho tajomstva, aké kedy existovalo.

O Jánovi Krstiteľovi stojí napísané: *„Bol človek, poslaný od Boha, ktorému bolo meno Ján. Ten prišiel na svedectvo, aby svedčil o tom svetle, aby všetci uverili skrze neho. Nebol on tým svetlom, ale prišiel nato, aby svedčil o tom svetle.“* (Ján 1:6–8) Najvierohodnejším svedkom bol sám Pán, pretože On mohol povedať: *„Ten, ktorý prichádza zhora, je nad všetkých. Kto je zo zeme, je zo zeme a hovorí zo zeme; ten, ktorý prichádza z neba, je nad všetkých, a čo videl a počul, to svedčí, ale nikto neprijíma jeho svedectva. Kto prijal jeho svedectvo, ten spečatil, že Bôh je pravdivý.“* (Ján 3:31–33)

Takmer rovnaké slová ako u Izaiáša 43, boli adresované apoštolom, ktorí sa tiež stali očitými svedkami všetkého toho, čo sa vtedy stalo: *„...budete mi svedkami, i v Jeruzaleme, i vo celom Judsku, i v Samárii, a až do posledných končín zeme.“* (Skutky 1:8) Apoštoli potvrdili túto skutočnosť i jednotlivo. Ján píše: *„Čo bolo od počiatku, čo sme počuli, čo sme videli svojimi očami, na čo*

sme sa dívali, a čoho sa naše ruky dotýkali, o Slove života ... zvestujeme vám...“ (1. Jána 1:1–3) Peter povedal: *„...ktorí sme boli očitými svedkami Jeho veličenstva.“* (2. Petra 1:16)

Harmónia *Starého a Nového zákona* a úplný súlad apoštolov a prorokov musí každého premôcť. Vždy hovorí, pôsobí a jedná jeden pravý Boh. Ján píše: *„...ktorý svedčil Slovo Božie a svedectvo Ježiša Krista a všetko, čo videl.“* (Zjavenie 1:2) Pre prorokov a apoštolov neexistovali formulácie: *„myslím si...“*, *„zdá sa mi...“* alebo *„mohlo by byť...“*, v ich slovách a svedectvách spočíva absolútna istota, lebo oni to počuli, videli a spoločne prežili.

V tomto pojednaní sa nebudeme zaoberať tým, čo povedali, napísali a vykladali učitelia teológie, ale len Písmom svätým, ktoré jediné môže byť uznané ako základ. Tvrdenie, že Bibliu nikto nemôže porozumieť, neplatí. Súhlasí však to, čo stojí v 1. Korinským 2:14: *„Ale telesný človek nechápe veci Ducha Božieho, lebo sú mu bláznovstvom, a nemôže ich poznať, lebo sa majú duchovne posudzovať.“*

Duch uvádza skutočne veriacich ľudí podľa Jána 16:13 do plnej pravdy Slova: *„Ale keď príde on, ten Duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy.“* Ešte stále platí Slovo: *„Lebo všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím, tí sú synmi Božími.“* (Rimanom 8:14) Ľudský duch k tejto dimenzii nemá žiadny prístup. V 1. Korinským 2:10 Pavol píše: *„Ale nám Bôh zjavil skrze svojho Ducha. Lebo Duch spytuje všetko, aj hĺbiny Božie.“* Skrze Slovo Božie je nám predkladaná Božia tajuplná skrytá múdrosť (1. Korinským 2:7).

Boh, ktorý je vo svojej podstate Duch (Ján 4:24), bol od večnosti skrytý vo svojej praplnosti. V 1. Timoteovi 6:16 stojí: *„...ktorý má sám jediný nesmrteľnosť a býva v neprístupnom svetle, ktoré nevidel nikto z ľudí ani nemôže vidieť...“* Večnosť nikdy nezačala a nemôže preto nikdy prestať. Keď Boh vystúpil z večnosti, nastal čas. Biblia tento moment nazýva *„začiatok“*. Na začiatku vyšiel Boh zo Svojej neviditeľnej praplnosti a zjavil sa vo viditeľnej podobe zjavovania – v duchovnom tele.

V 1. Mojžišovej 1 stojí: *„Na počiatku stvoril Boh nebo a zem.“* Ako prvé stvoril Boh nebo a všetko, čo ho naplňuje, potom zem a more a všetko, čo je v nich. Najskôr bola táto planéta pustá a prázdna, neexistovalo svetlo na zemi, žiadny život. Temnota ležala nad priepasťami vôd. Potom Všemohúci vyslovil slovo: *„Buď svetlo!“* – *„A bolo svetlo“*. Všetko povstalo skrze moc Jeho vysloveného Slova, lebo Jeho Slovo má stvoriteľskú moc (Židom 11:3). Majestátne stvorenie univerza vydáva mocné svedectvo o vznešenosti Stvoriteľa.

Nikto by sa nemal pokúšať prebádať Boha rozumom, alebo Ho vysvetľovať pochopiteľnými formuláciami. On je nad každé poznanie, zásadne vyvýšený nad všetko pochopiteľné. Je písané: *„...nebesia, nebesia nebies ťa neobsiahnu...“* (1. Kráľ. 8:27) U Izaiáša 66:1 čítame: *„Nebo je mi stolicou, a zem podnožou*

mojich nôh.“ Všemohúci naplňuje nekonečný svetový kozmos, je všade prítomný. On neostal neznámym, bezmenným, skrytým Bohom, ale od začiatku sa ľuďom rozličnými spôsobmi zjavoval.

Jeden Boh – mnoho mien

V *Starom zákone* sa stretávame najprv s hebrejským slovom *Elohim*, ktoré bolo v našej Biblii preložené ako „*Boh*“.

Slovo *Elohim* vyjadruje množné číslo, pretože zahŕňa všetky rozmanité vlastnosti, v ktorých sa Boh zjavil ako Stvoriteľ, Zachovávateľ, Záchranca atď. *El*, *Elah*, alebo *Elohim* sú označenia pre výraz „*Boh*“. V 1. Mojžišovej 14:20 sa zjavil Boh ako *El Elyon*, to znamená „*Najvyšší Boh*“; Abrahámovi sa Boh Pán predstavil ako *El Shaddai* (1. Mojžišova 17:1). Tým je popisovaný Boh ako ten starostlivý, posilňujúci, na všetko dostačujúci („*Boh prs*“). Len v knihe Jába stojí toto slovo tridsaťjedenkrát. V 1. Mojžišovej 21:33 stojí v hebrejčine slovo „*El Olám*“, to znamená „*Boh večný*“ a u Izaiáša 9:6 *El Gibbor* – „*Boh mocný*“. Toto posledné označenie má zvláštny význam, pretože je súčasťou zaslúbenia o Záchrancovi a prináša nezvratný dôkaz o Jeho Božstve: „*Lebo dieťa sa nám narodilo, syn nám je daný, a kniežatstvo bude na jeho pleci, a jeho meno nazvú: Predivný, Radca, Silný Bôh (El Gibbor), Udatný Hrdina, Otec večnosti, Knieža pokoja.*“ Ako vidíme, jednotné svedectvo Božie a Jeho prorokov spočíva v tom, že On Sám chcel prísť a stať sa Emanuelom, čo znamená „*Boh s nami*“ (Izaiáš 7:14, ev. Matúša 1:22–23).

V súvislosti so slovom *Elohim* je používané i slovo *Jahveh* (hebrej.: *JHVH*). *Jahveh* znamená „*Večne jestvujúci*“, „*Samoexistujúci*“ a je v našej Biblii uvádzaný ako „*Pán*“ (v slovenských prekladoch väčšinou *Hospodin*).

V 1. Mojžišovej 1 nachádzame len označenie *Elohim*. Tam je podávaná správa, že Boh stvoril človeka k Svojmu obrazu, teda v duchovnom tele. V 1. Mojžišovej 2:4 sa stretávame prvý raz s pojmom „*Boh Pán = Hospodin Boh*“ (*Elohim Jahve*). Tento pojem vyjadruje vzťah k človeku, stvorenému zo zeme v telesnom tele.

Avšak až v čase Mojžiša, kedy sa Boh skutočne stal Záchrancom, oznámil On toto meno a zjavil tým jeho význam: „*A ďalej hovoril Bôh Mojžišovi a riekol mu: Ja som Jahve! Ukázal som sa Abrahámovi, Izákovi a Jakobovi pod menom El Shaddai, ale svojím menom Elohim-Jahveh som im nebol známy.*“ (2. Mojžišova 6:2–3) Prorok Mojžiš vedel, že *Elohim* sa zjavil ako *Jahveh* vo viditeľnej podobe a keď písal „*Tóru*“, prvých päť kníh Biblie, volil vždy správne označenie Boha. Národ Izraelský bol podľa zaslúbenia (1. Mojžišova 15:13–16), ktoré Boh dal Abrahámovi, vyslobodený. Preto meno *Jahveh* stojí v spojení s oslobodením Izraela (2. Mojžišova 3:12). *Jahveh* je

zmluvné meno Boha Pána v *Starom zákone*. V tomto mene mal byť Izrael požehnaný (4. Mojžišova 6:22–27).

Sedem zložených mien

Tak ako je rozmanitým spôsobom v príslušnej súvislosti používané meno *Elohim*, je používané i meno *Jahveh*:

Jahveh: Jahveh-Jireh – „Pán sa postará“ (1. Mojžišova 22:7–14)

Jahveh-Rapha – „Pán uzdravuje“ (2. Mojžišova 15:26)

Jahveh-Nissi – „Pán, môj prapor“ (2. Mojžišova 17:8–15)

Jahwe-Shalom – „Pán náš pokoj“ (Sudcov 6:24)

Jahveh-Zidkenu – „Pán, naša spravodlivosť“ (Jeremiáš 23:6)

Jahveh-Shammah – „Pán je prítomný“ (Ezechiel 48:35)

Jahveh-Sabaoth – „Pán zástupov“ (1. Samuelova 1:3)

Ak spojíme týchto sedem slov, ktorými Boh Pán vyjadruje Svoje vlastnosti, vyplynie z toho všeobšiahly obraz toho, čo On je.

Izraelský národ až dodnes používa vo svojich modlitbách len oslovenie *Adonai* a *Elohim*. Riadi sa tak slovom z Amosa 6:10: „*Ticho, lebo meno Jahveh nesmie byť vyslovované.*“ *Adonai* znamená „pán, majster a vládca“. Toto označenie bolo použité v *Novom Zákone* aj vo vzťahu na Krista, napríklad u Jána 13:13; Lukáš 6:46 atď. So slovom *Adonai* neexistujú však žiadne kombinácie mien ako u *Elohim* a *Jahveh*. V 2. Mojžišovej 4:10 stojí v pôvodnom texte: „*I Mojžiš povedal Pánovi (Jahveh): Pozri, prosím, Adonai, nie som muž výmluvný.*“ Mojžiš si bol vedomý toho, že ho Boh určil k službe, preto oslovil Pána menom *Adonai*. Označuje to vzťah medzi Pánom a Vládcom a tými, ktorí Jeho rozkazy a úlohy vykonávajú.

Nebol to *Jahveh*, ktorý sa zjavil ako *Elohim*, ale *Elohim* sa zjavil ako *Jahveh*. Tak Boh jednal, hovoril a pôsobil počas celého obdobia *Starého zákona*. Všemohúci Boh sa s nami stretáva ako Pán.

To má najväčší význam pre Jeho zjavenie samého Seba v *Novom zákone*. Syn sa nezjavil ako Otec, ale Otec sa zjavil v Synovi. To je to zjavenie Boha.

Neexistoval žiadny prorok alebo apoštol, ktorý by bol veril vo viac osôb vo vnútri božstva. Naopak, dôraz spočíval na skutočnosti, že existuje len jeden Boh. Skrze Mojžiša dal napísať: „*Počuj, Izraelu, Pán, náš Boh, je jeden Pán. Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom a celou svojou dušou svojej a celou svojou silou!*“ (5. Mojžišova 6:4–5)

Slová v 5. Mojžišovej 4:35–39 sú taktiež jasným svedectvom:

„*Tebe to bolo ukázané nato, aby si vedel, že Pán je Boh, a že niet iného krome Neho. Z neba ti dal počuť Svoj hlas, aby ťa vyučil, a na zemi ti dal vidieť Svoj*

veľký oheň, a Jeho slová si počul sprostred ohňa ... A tedy máš vedieť dnes a vezmeš si to k srdcu, že Pán je Boh na nebi hore i na zemi dole a niet iného.“

Existuje len jeden Boh, On sa však môže zjaviť na zemi a súčasne byť v nebi, dať zaznieť Svoju hlasu zhora, a napriek tomu byť prítomným na hore Sinai.

U Nehemiáša 9:13 čítame: *„Potom si zostúpil na vrch Sinai a hovoril si s nimi z neba, dal si im spravodlivé súdy a pravdivé zákony vyučujúce, dobré ustanovenia a prikázania.“* Tieto miesta sa vzťahujú na udalosti pri vydaní Zákona. Pán zostúpil v ohni na horu a hovoril mocným hlasom. Ľud bol očitým svedkom udalosti a zľakol sa: *„A všetok ľud videl hrmenie a blesky, počul zvuk trúby a videl vrch kúriť sa. A keď to videl ľud, ustupovali trasúc sa od strachu a stáli zďaleka. A povedali Mojžišovi: Hovor ty s nami, a budeme počúvať, a nech nehovorí s nami Boh, aby sme nezomreli.“* (2. Mojžišova 20:18–19)

Pán v postave anjela

O Mojžišovi je nám povedané, že sa mu Anjel Pána zjavil ako plameň ohňa, ktorý horel z prostriedku trnitého kra (2. Mojžišova 3:2). Vo verši 4 čítame: *„A Pán (JAHVE) videl, že odbočil, aby videl, a Boh (Elohim) zavolať na neho z prostredku kra a riekol: Mojžišu, Mojžišu! A on odpovedal: Tu som. A riekol: Nepribližuj sa sem! Sozuj svoju obuv zo svojich nôh, lebo miesto, na ktorom stojíš, je svätá zem. A riekol: Ja som Boh tvojho otca, Boh Abrahámov, Boh Izákov a Boh Jakobov. A Mojžiš zakryl svoju tvár, lebo sa bál, aby nehladel na Boha.“*

V tejto správe je reč tak o Bohu, ako aj o Pánovi a o Anjelovi Pána. Napriek tomu sa pritom nejedná o tri osoby, ale o tri rozličné označenia pre jednu a tú istú osobu. Anjel Pána je viditeľné zjavenie Božie v podobe anjela. Tak On chodil v záhrade Eden a hovoril s Adamom a Evou; tak sa stretol s Abrahámom v 1. Mojžišovej 18, keď ho navštívil v sprievode dvoch anjelov. Doslova tam stojí: *„Potom sa mu ukázal Jahveh v dúbrove Mamreho, keď sedel pri dverách stánu za horúčavy dňa.“* Abrahám dokonca Pánovi umyl nohy a vznešenej návšteve dal pripraviť obed. Dvaja anjeli, ktorí mali taktiež podobu mužov, sa odobrali do Sodomy, Pán však zostal u Abraháma a viedol s ním dlhší rozhovor.

V 2. Mojžišovej 33:9+11 čítame: *„A taktiež bolo, že kedykoľvek vošiel Mojžiš do stánu, zostúpil oblakový stĺp, a stál pri dverách stánu, a hovoril s Mojžišom ... A Pán hovoril Mojžišovi tvárou v tvár, tak ako hovorí človek so svojím priateľom.“* Mojžiš vyslovil zvláštnu prosbu: *„A tak teraz prosím, ak som našiel milosť v Tvojich očiach, prosím, oznám mi Svoju cestu, aby som Ťa poznal, aby som našiel milosť v Tvojich očiach, a vidz, že tento národ je Tvojím ľudom.“*

A riekol: Moja tvár pôjde pred tebou, a dám ti odpočinúť. A povedal mu: Ak by nemala ísť pred nami Tvoja tvár, nevyvádzať nás hore odtiaľto.“ (2. Mojžišova 33:13–15)

V 2. Mojžišovej 23:20–21 povedal Pán: *„Hľa, ja pošlem anjela pred tebou, aby ťa ostríhal na ceste a aby ťa doviedol na miesto, ktoré som pripravil. Maj na seba pozor pred ním a poslúchaj jeho hlas. Nepopudzuj ho k hnevu, lebo by neodpustil vášho prestúpenia, pretože Moje meno je v ňom.“* Navonok videli ľudia postavu anjela, avšak v tejto postave bol Boh Pán osobne prítomný, tak to On sám povedal.

V prorockom Slove je Pán vo svojej viditeľnej forme zjavenia označovaný tiež ako „Anjel Jeho tváre“. U Izaiáša 63:9 stojí: *„V každom ich súžení mal aj On súženie, a anjel Jeho tváre ich ochraňoval. Vo Svojej láske a vo svojej ľútosti ich on vykúpil a pestoval ich a nosil ich po všetky dni veku.“* V poslednom prorokovi Starého zákona je písané: *„...a anjel zmluvy, po ktorom túžite, hľa, príde, hovorí Pán Zástupov.“* (Malachiáš 3:1)

Skutočnosť, že sa Boh počas Starého zákona viditeľne zjavoval v postave anjela, má výnimočný význam pre Jeho osobné zjavenie sa v ľudskej postave. To, čo prežil Jákob, otec dvanástich izraelských pokolení, nám má taktiež slúžiť ako svedectvo. O ňom je písané: *„... vo svojej mužnej sile kniežatsky zápasil s Bohom, boril sa s anjelom a premohol; plakal a prosil ho pokorne; v Bét-ele ho našiel, a tam hovoril s nami. Ale Pán je Bôh Zástupov, Jahveh je jeho pamiatkou.“* (Hozeáš 12:3b–5). V tomto texte je opäť reč o Anjelovi, o Pánu a o Bohu, a predsa sa jedná i tu len o toho Jedného, ktorý sa rozlične zjavuje a napriek tomu zostáva tým istým.

Podrobne opísanie tohoto zážitku nájdeme v 1. Mojžišovej 32, od verša 24. Tam je tento Anjel označený ako muž, ktorý dal Jákobovi silnú ranu do bedrového kĺbu. Čítame o ňom: *„A Jakob zostal samotný. A zápasil tam s ním nejaký muž až do vtedy, keď vychádzala zora. A vidiac, že ho nepremôže, dotkol sa kĺbu jeho bedra, a tak sa vyšinul kĺb bedra Jakobovho, keď s ním zápasil. A riekol: Pusti ma, lebo už vychádza ranná zora. Ale on povedal: Nepustím ťa, len ak ma požehnáš. A riekol mu: Čo je tvoje meno? A on povedal: Jakob. A riekol: Nebude sa viac nazývať tvoje meno iba Jakob, ale aj Izrael; lebo si sa kniežatsky boril s Bohom i s ľuďmi a premohol si. A Jakob sa pýtal a povedal: Oznám mi, prosím, svoje meno! Ale on riekol: Prečo sa pýtaš na moje meno? A požehnal ho tam. A Jakob nazval meno toho miesta Peniel; lebo vraj tu som videl Boha tvárou v tvár, a predsa je od záhuby vytrhnutá moja duša.“*

Táto udalosť pôsobí takmer až príliš ľudsky. Avšak práve v tom tkvie to veľké a vznešené, že Všemohúci, ktorý je všadeprítomný, sa zjavuje ľuďom spôsobom im pochopiteľným. Skôr než Jákob zomrel, požehnal obidvoch synov Jozefových skríženými ramenami a povedal: *„A požehnal Jozefa a riekol: Bôh, pred ktorého tvárou chodili moji otcovia, Abrahám a Izák, Bôh, ktorý ma*

opatroval celý môj život až do tohoto dňa, ten Anjel, ktorý ma vyprostil zo všetkého zlého, nech požehná týchto mládencov, a nech sa volajú po mojom mene a po mene mojich otcov, Abraháma a Izáka, a čo do množstva nech sa až hemžia prostred zeme.“ (1. Mojžišova 48:15–16) V 2. Mojžišovej 24, od verša 9 čítame: „Potom vyšiel hore Mojžiš a Áron, Nádab a Abíhu a sedemdesiati zo starších Izraelových. A videli Boha Izraelovho, a pod jeho nohami bolo čosi ako dielo jasnosti zafíra a ako samo nebo čo do čistoty. A na kniežatá synov Izraelových nevystrel Svojej ruky, hoci videli Boha, a jedli a pili.“ Žiadny človek nemohol vidieť Boha v Jeho praplnosti, ako Ducha. Videný bol, keď vstúpil do duchovného tela. Sedemdesiat starších a iní Ho videli v Jeho sláve. Prorok Ezechiel oznamuje: „...na pohľad ako kameň zafírový, a na podobe trónu bola podoba, na pohľad ako človek.“ (Ezechiel 1:26) Neexistuje jediné miesto, kde bolo vidieť tri osoby na tróne. Taktiež nestojí v Biblii označenie „trojjediný Boh“ a „trojica“. Žiadny prorok, alebo apoštol ani jediné miesto v Písme svätom nevykladal v tom zmysle, že Boh pozostáva z viacerých osôb.

Objasňujúce slovo

Vo svetle práve opísaného poznávame, ku komu Boh pri stvorení hovoril, keď povedal: „Učínme človeka na svoj obraz...“ Písmo sväté má i na to objasňujúcu, nezvratnú odpoveď. U Jóba 38:4–7 sa Pán pýta Svojho služobníka: „Kde si bol, keď som (nie sme) zakladal zem? Oznám, akže znáš rozum? Kto položil jej rozmery, keď vieš? Alebo kto rozťahal po nej šnúru? Na čom stoja a do čoho sú zapustené jej podstavce, alebo kto položil jej uholný kameň, keď spolu plesali hviezdy rána, a keď jasali všetci synovia Boží?“ Zreteľnejšie to nemôže byť povedané. Keď Boh Pán založil zem, radovali sa nebeské zástupy a anjeli jasali. Boh teda nebol sám, nevedol rozhovory sám so sebou, ani nehovoril k nejakému inému bohu, ktorý vôbec neexistuje, ale k anjelom, ktorí boli okolo Neho.

V 1. Mojžišovej 11:7 povedal Pán: „Nože zostúpme a zmiatnime tam ich jazyk, aby nerozumeli druh reči svojho druha.“ Tomu predchádzal verš 5: „Vtedy zostúpil Pán...“ Vždy bol znovu videný obklopený nebeskými zástupmi. Prorok Micheáš dosvedčil: „Videl som Pána sedieť na Jeho tróne, a všetko vojsko nebies stálo po Jeho pravici a po Jeho ľavici.“ (2. Paral. 18:18) Aj tu hovoril Pán k anjelom, ktorí Ho obklopovali.

Izaiáš podáva správu o podobnej udalosti: „...videl som Pána sedieť na vysokom tróne a povznesenom, a podolok jeho rúcha naplňoval chrám. Serafíni stáli nad ním ... A volali jeden druhému a hovorili: Svätý, svätý, svätý Pán Zástupov, celá zem je plná jeho slávy.“ (Izaiáš 6:1–3). Je rozdiel medzi anjelmi, ktorí majú ľudskú postavu, a medzi cherubínmi a serafínmi. Cherubíni a serafíni sa vznášali nad Pánom, anjeli stoja pred Ním. Vo verši 8

čítame: „Potom som počul hlas Pánov, ktorý hovoril: Koho pošlem, a kto nám pôjde?“ I tu On hovoril k prítomným nebeským zástupom.

Ľuďom, ktorí Mu uverili, sa Boh zjavil. Prijali Jeho zasľúbenia a mali o Ňom jasno. Ani proroci v *Starom zákone*, ani apoštolovia v *Novom zákone* nikdy nevedli o Bohu diskusiu. Až v 3. storočí po Kristu, keď boli prijaté do kresťanstva grécke filozofie a rímske idey o bohoch a učenci prednášali na základe svojich tradičných predstáv svoje vlastné myšlienky, vzniklo učenie o trojici. A na ňom je vybudovaná dnešná teológia v organizovaných cirkvách i slobodných spoločenstvách, a nie, ako sa mylne tvrdí, na pôvodnom svedectve prorokov a apoštolov. Mylné poznanie Boha sa všeobecne považuje za správne a pravdivé je zavrhané ako falošné. Boh nie je taký, ako my si ho zhotovíme, ale taký, ako On je. Ľudia vytvárajú bohov, avšak Pán zostáva Bohom – „*Ten istý včera, dnes i na veky.*“ (Žalm 102:26–28, Izaiáš 48:12, Židom 13:8)

Boh sa ani nerozmnožil, ani nezmenil. Žiadny Žid by neprišiel na trojičnú ideu, to je proste vylúčené, pretože niečo také v celom svedectve svätého Písma neexistuje. Boh sa nám samozrejme predstavuje v Svojej rozmanitosti, ale spôsob Jeho zjavenia je vždy spojený s uskutočnením Jeho plánu.

Prechod

Nový zákon pôsobí ľuďom, pokiaľ sa jedná o tému božstva, podstatne väčšie ťažkosti, ako *Starý zákon*. Je to preto, že dnes máme do činenia s teologickým myslením, ktoré je úplne nebiblické. Dokonca ani na koncile v Niceji (325 po Kr.) ešte neexistovala diskusia o trojici. Každému cirkevnému historikovi je známe, že tam išlo o otázku božstva Ježiša Krista, ktoré jasne zastupoval Athanasius proti Ariovi. Trojičné formulácie sú produktom rozumu a pochádzajú z úplného neporozumenia Písma. Pritom nielenže boli ponechané bez povšimnutia slová prorokov a apoštolov, ale i výroky mužov Božích z priamej poapoštolskej doby. Učenie o trojici pochádza z epochy filozoficko-teologického myslenia. Prikázali vlastnému rozumu: „*Musíš vidieť tri osoby ako jedného Boha!*“ Napriek tomu videli nie jedného, ale troch, a tak sa stal z monotheizmu „*tritheizmus*“.

Stratilo sa dejinné spásne hľadisko, že jeden Boh sa sklonil a pôsobil ako Slovo – logos, až sa zjavil v telesnej podobe (Ján 1:1). Boh hovoril skrze prorokov. Jeho hovorenie v Synovi však už nebolo ohlasovaním, ale odpoveďou, výsledkom. Komu prospeje špekulatívne, zdanlivé poznanie? Jedná sa o to najväčšie a najsvätejšie zjavenie. Ten, ktorý je nad všetkým časným, vstúpil do dejín, a tak sa Slovo, ktoré bolo na začiatku, stalo telom a prebývalo medzi nami (Ján 1:14). Nastalo svetlo, nadišiel nový deň: deň spásy (Izaiáš 49:8; 2. Korinským 6:2). Slnko spravodlivosti vyšlo, vzišiel nový Duchom

vypôsobený život. Bol to božský zásah do dejín ľudstva. V podstate máme do činenia s jednotou bytosti a zjavenia Božieho. Len ak je pravdou, že Boh sám bol v Kristu, je pravdou, že nás Sám so Sebou zmieril (2. Korinským 5:18–19).

Jeden historik píše o cirkevnom učiteľovi Athanasiovi, ktorý sa odvolával na Ireneu:

„Rozhodujúca je myšlienka Athanasiova, že v Ježišovi sa nám zjavil sám Boh, Boh sám sa nám predstavil a vykúpil nás a my v Ňom máme samotného Otca.“

K tomu Lutherov citát:

„Zmierca musí byť Boh sám, pretože sa nám nemohlo pomôcť z nášho ohavného pádu do hriechu a večnú smrť žiadnym iným prostriedkom, ako jedine skrze večnú osobu, ktorá by mala moc nad hriechom a smrťou, aby tieto vyhladila a dala za to spravodlivosť a večný život. To nemohol byť žiadny anjel ani stvorenie, ale musel to byť Boh sám.“

Absolútne nebiblické učenie o „trojjedinnosti“ sa stalo židom i moslimom tou najväčšou prekážkou. Namiesto toho, aby Božie zjavenie Otca, Syna a Ducha Svätého bolo videné ako po sebe idúce, postavili ich vedľa seba.

Každý bohabojný človek by mal veriť, že *Starý* i *Nový zákon* musia dokonale súhlasiť a že v nich nemôže byť žiadny rozpor. Proroctvo i jeho naplnenie musia byť a aj sú v súlade. *Starý* aj *Nový zákon* dosvedčujú skutočnosť, že Ten, ktorý mal podobu Božiu, plne vošiel do ľudskej bytosti. Podľa 1. Mojžišovej 1:26–28 bol Adam stvorený k obrazu Božiemu, to znamená v duchovnom tele. Až neskôr, v 1. Mojžišovej 2:7 stvoril Boh Pán, človeka v zemskej telesnej tele. Potom vyňal z Adama Evu. Pretože človek v tomto telesnom tele padol, musel Boh prísť v telesnom tele. Kristus bol druhý Adam. Na Golgote bol Jeho bok otvorený a vykupiteľským skutkom bola z Neho vyňatá Jeho nevesta. Ona je telo z Jeho tela... (Efezským 5:30) Človek mal byť zbožštený, preto sa stal Boh podľa tela človekom, podľa Ducha ale zostal Bohom. Len On sám mohol presadiť ľudí späť do ich božského stavu.

Že existuje len jeden Boh, dosvedčuje *Nový* i *Starý zákon*. „*A Ježiš mu odpovedal, že najprvšie zo všetkých prikázaní je: Čuj, Izraelu, Pán, náš Bôh, je Pán jeden! A: milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle a z celej svojej sily.*“ (Marka 12:29–30) V liste Rimanom 3:30 stojí: „...*pretože je jeden Bôh, ktorý ospravedlní obriezku z viery, aj neobriezku vierou.*“ V Judovom liste píše apoštol: „...*jedinému múdreému Bohu, nášmu Spasiteľovi, nech je skrze Ježiša Krista, nášho Pána, sláva a veličnosť, sila a vrchnostenská moc, ako pred všetkými veky, tak pred všetkými veky, tak i teraz i na všetky veky.*“ (verš 25).

Skôr, než sa budeme zaoberať jednotlivými oblasťami, v ktorých sa náš Pán vo svojej rozmanitosti prejavoval, nech je ešte raz zdôraznené Jeho božstvo

z hľadiska *Nového zákona*. Rimanom 9:4–5 dosvedčuje, že Mesiáš je Boh: „... ktorí sú Izraeliti, ktorých je synovstvo i sláva i zmluvy i zákonodarstvo i svätoslužba i zaslúbenia, ktorých sú otcovia a tí, z ktorých posiel Kristus podľa tela, ktorý je nado všetkým, Bôh, požehnaný na veky. Amen.“ Apoštol Ján to vyjadruje takto: „A vieme, že Syn Boží prišiel a dal nám myseľ, aby sme znali toho pravdivého a sme v tom pravdivom, v jeho Synovi, Ježišu Kristovi. To je ten pravdivý Bôh a večný život.“ (1. Ján 5:20)

Pavol vydáva svedectvo slovami: „A vyznane veľké je tajomstvo pobožnosti: Bôh zjavený v tele, ospravedlnený v Duchu, zjavený anjelom, kázaný pohanom, uverené mu na svete, hore vzatý v sláve.“ (1. Timoteovi 3:16) Jednotné svedectvo prorokov a apoštolov nemôže byť ani prepočuté ani prehliadnuté. Kolosenským Pavol píše: „...aby boli potešené ich srdcia, spojených v jedno v láske, a to cieľom všetkého bohatstva plnosti rozumu, cieľom pravého poznania tajomstva Boha a Otca a Krista, v ktorom sú skryté všetky poklady múdrosti a známosti.“ (2:2–3). Božstvo Ježiša Krista je základ našej viery a absolútny predpoklad pre naše vykúpenie.

Stvoriteľ

Pojmy, ktoré boli použité na Boha v *Starom zákone*, sú použité v *Novom zákone* na Pána: Vykupiteľ, Kráľ, Pastier atď. On je dokonca uvádzaný v spojitosti so stvorením. V Jánovi 1:10 čítame: „...svet povstal skrze neho, a svet ho nepoznal!“ V Kolosenským 1:16–17 je napísané: „...lebo v ňom je stvorené všetko, všetko, čo je v nebesiach i čo je na zemi, viditeľné i neviditeľné, buď tróny buď panstvá buď kniežatstvá buď vrchnosti, to všetko je stvorené skrze neho a cieľom neho, a on je predom všetkým, a všetko v ňom povstalo a stojí...“ Zo súvislostí vychádza najavo, že sa tieto biblické miesta týkajú Ježiša Krista.

V 1. Korintským 8:6 stojí: „...ale my máme jedného Boha, Otca, z ktorého všetko, a my cieľom Neho, a jeden Pán Ježiš Kristus, skrze ktorého všetko, aj my skrze Neho.“ V tomto verši je Syn označený – kto On je – totiž Pán.

Skrze Boha, Otca, povstali všetky veci a skrze Ježiša Krista taktiež. Skrze koho teda povstali? Máme dvoch Stvoriteľov? Iste nie. Existuje len jeden Stvoriteľ. On je Boh a zjavil sa ako Otec v Synovi a Syn je Pán a tým aj ten istý Boh.

V prorockej knihe *Nového zákona* je to zasa Boh Pán: „Hoden si, Pane a náš Bože, vziať slávu a česť a moc, lebo ty si stvoril všetky veci, a pre tvoju vôľu sú a boli stvorené.“ (Zjavenie 4:11)

JA SOM

U Jána 8:24 stojí písané: „Nuž povedal som vám, že zomriete vo svojich hriechoch; lebo ak neuveríte, že JA SOM, zomriete vo svojich hriechoch.“ Pojem „JA SOM“ má už od dní Mojžiša zvláštny význam: „I povedal Mojžiš Bohu; Aj, ja pôjdem k synom Izraelským a poviem im: Boh otcov vašich poslal ma k vám. Ak mi povedia: Ktoré je meno jeho? Čo im odpoviem? I povedal Boh Mojžišovi: SOM, KTORÝ SOM. Povedal ďalej: Takto povieš synom Izraelovým: SOM ma poslal k vám.“ (2. Mojžišova 3: 13–14)

Náš Pán použil tieto slová zo *Starého zákona* vzťahom na seba aj v *Novom zákone*. Povedal: „JA SOM cesta, pravda i život“, „JA SOM vzkriesenie“, „JA SOM chlieb života“, „JA SOM svetlo sveta“ atď. Vždy znovu sa stretávame s týmto výrokom. V Jánovi 8:57–58 stojí: „Teda povedali mu Židia: Päťdesiat rokov ešte nemáš, a Abraháma si videl?“ Povedal im Ježiš: „Amen, amen uravím vám: Skôr než Abrahám bol, JA SOM.“ Ten JA SOM to predsa bol ten, ktorý ako Jahveh hovoril s Abrahámom.

U Izaiáša 44:6b vraví Pán: „JA SOM prvý, a ja poslený, a okrem mňa niet žiadneho Boha.“ Podobné Slovo nájdeme tiež u Izaiáš 48:12: „JA SOM to, JA SOM prvý, JA SOM i posledný.“ Ten istý výrok stojí v *Novom zákone*: „Neboj sa, JA SOM prvý a posledný a ten Živý. A bol som mŕtvy, ale hľa, som živý na veky vekov.“ (Zjavenie 1:17–18). Z týchto slov jednoznačne vysvitá, kto tu hovoril.

Jahveh vraví v *Starom zákone*: „JA SOM prvý a posledný...“, Ježiš hovorí v *Novom zákone*: „JA SOM prvý a posledný...“ V Zjav. 1:8 je to opäť Boh Pán: „JA SOM Alfa i Omega, totiž začiatok i koniec, vraví Pán, Boh, ktorý je, a ktorý bol, a ktorý má prísť, ten Všemohúci.“ Je podivuhodné, sledovať dôkazy Slova. Jahveh *Starého zákona* je Ježiš *Zákona nového* a zostáva stále ten istý. Veľkú váhu má Jeho svedectvo o Sebe samom v Zjav. 1:8. Blažený, kto môže veriť, ako vraví Písmo. Boh nepomýšľa na to, aby nechal napísať novú Bibliu. Povedal by dnes to, čo vždy povedal: On nič z toho nepotrebuje opravovať.

Kráľ

Iste nezostalo žiadnemu čitateľovi Biblie skryté, ako často je Boh v *Starom zákone* označovaný ako Kráľ. Dávid volá: „Pozoruj na hlas môjho pokorného volania, môj Kráľu a môj Bože...“ (Žalm 5:3) Prorok Jeremiáš hovorí: „Ale Pán je Bôh pravdy, je živý Bôh a večný Kráľ.“ (10:10) Prorok Izaiáš to vyjadruje týmito slovami: „Takto hovorí Pán, Kráľ Izraelov, a jeho vykupiteľ, Pán Zástupov...“ (44:6) U Zachariáša 9:9 stojí: „Plesaj veľmi, dcéro Siona, pokrikuj radostne, dcéro Jeruzalema! Hľa, tvoj kráľ príde k tebe, spravodlivý je a plný spasenia chudobný a jazdiaci na oslovi, na oslatti, žrebcovi oslíc.“ To je prorocké zasľúbenie, ktoré sa doslova splnilo v *Novom zákone*. K tomu čítame z Matúša

21:1–4: „...vtedy poslal Ježiš dvoch učeníkov a povedal im: Idte do mestečka, ktoré je tu pred vami, a hneď nájdete oslicu, priviazanú, a osliatko s ňou; odviažte ich a privedte ku mne. A keby vám niekto niečo povedal, poviete, že ich Pán potrebuje, ale že ich hneď pošle. A to všetko sa stalo, aby sa naplnilo to, čo bolo povedané skrze proroka, ktorý povedal...“ Davy prepukli v nadšenie, vrhali plášte na ulicu, trhali vetvy zo stromov a zdobili cestu, pretože do Jeruzalema vchádzal Kráľ. Volali: „Hosanna synovi Dávidovmu. Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom. Hosanna na výsostiach.“

Keď sa Vykupiteľ narodil, prišli mudrci od Východu do Jeruzalema a pýtali sa: „Kde je ten narodený kráľ židovský? Lebo sme videli jeho hviezdu na východe slnca a prišli sme sa mu pokloniť.“ (Matúš 2:2) Po svojom zajatí sa nášho Pána spýtali: „Či si ty Kráľ židovský?“ Na konci výsluchu prišiel Pilát k záveru: „Teda Kráľ si ty?“ Odpovedal Ježiš: „Ty uravíš, že ja Kráľ som. Ja som sa k tomu narodil, a preto som na svet prišiel, aby som svedectvo vydal pravde. Každý kto je z pravdy, počuje hlas Môj.“ (Ján 18:33–37)

Tak ako bol v Starom zákone ako Kráľ označený Boh Pán, tak bol v Novom zákone opísaný ako Kráľ Ježiš Kristus. Pavol to zhrňa týmito slovami: „A Kráľovi vekov, neporušiteľnému, neviditeľnému, jedinému, múdremu Bohu, česť a sláva na veky vekov. Amen.“ (1. Timoteovi 1:17) Ó, aká hĺbka múdrosti a poznania Božieho! Len skrze zjavenie môžeme vidieť rozmanitosť, v ktorej sa nám Boh dáva poznať. Len ten, kto biblicky verí, že sa Boh v Kristovi zjavil, dokáže všetky biblické miesta navzájom spojiť.

Zriadenie tohoto kráľovstva leží ešte pred nami. Avšak i táto udalosť je predpovedaná už v prorockom Slove. „Spievajte Bohu žalmy, spievajte; spievajte, spievajte nášmu Kráľovi žalmy! Lebo Kráľom celej zeme je Boh. Spievajte vyučujúci žalm: Boh kraľuje nad národmi; Boh sedí na tróne Svojej svätosti.“ (Žalm 47:7–9) Tiež v Žalme 96:9 stojí: „Klaňajte sa Pánovi v ozdobe svätosti! Traste sa pred Jeho tvárou, celá zem! Povedzte medzi národmi: Pán kraľuje! Áno, aj okruh sveta bude upevnený tak, aby sa nepohnul. Bude súdiť národy spravodlivo. Nech sa radujú nebesia, a nech plesá zem!“

Zjavenie 11:17 patrí do rovnakej súvislosti: „Ďakujeme ti, Pane, všemohúci Bože, ktorý si a ktorý si bol a ktorý prídeš, pretože si prevzal Svoju veľikú moc a kraľuješ.“

Matúš 25:31–32 stojí: „A keď príde Syn človeka vo Svojej sláve a všetci svätí anjeli s Ním, vtedy sa posadí na tróne Svojej slávy, a zhromaždené budú pred Neho všetky národy...“

Zachariáš 14:9 píše: A Pán bude kráľom nad celou zemou; toho dňa bude Pán jeden a jeho meno jedno.“ Do rovnakej súvislosti patrí Zjavenie 15:3: „Veľké a prepodivné sú Tvoje skutky, Pane, všemohúci Bože, spravodlivé a pravdivé sú Tvoje cesty, ó, Kráľu svätých!“ Tieto biblické miesta nech nám stačia k tomu, aby nám ukázali, že Pán (Hospodin) Boh a Ježiš Kristus sú

popisovaní ako Kráľ rovnako. Keby to tak nebolo, totiž že Jahveh a Jahšua je tá istá osoba, potom by sme mali do činenia s dvomi rozličnými kráľmi.

Sudca

Mnohé miesta Písma dosvedčujú, že Boh je i Sudca. Žalm 7:12 hovorí: „*Boh je sudca spravodlivý.*” V Žalme 50:6 je písané: „*On, Boh, je sudcom.*“ v Žalme 58:12: „...*určite, že je Boh sudcom na zemi.*“ Slovo u Izaiáša 33:22 je zvlášť poučné: „*Lebo Pán náš sudca, Pán náš zákonodarca, Pán náš kráľ, On nás spasí.*“ Ten istý, ktorý zákon vydal, bude podľa Svojho zákona súdiť. Jákob vyjadruje v *Novom zákone* to isté: „*Jeden je zákonodarca a sudca, ktorý môže spasiť i zatradiť.*“ (4:12) Prorok Jeremiáš oslovuje Pána tiež ako sudcu: „*Ale Pán Zástupov je spravodlivý sudca...*“ (11:20) Pavol mohol povedať na konci svojej životnej cesty: „*Za týmto už mi je odložená koruna spravodlivosti, ktorú mi dá Pán odplatou v ten deň, On, ten spravodlivý sudca...*“ (2. Timoteovi 4:8) V ev. Jána 5:22 stojí: „*Lebo Otec nesúdi nikoho, ale všetok súd dal Synovi.*“

Peter stotníkovi Korneliovi a jeho priateľom v Skutkoch 10 stručnými slovami vykladá spásny plán Boží. Podľa jeho kázania je Ježiš Bohom určený Sudca nad živými i mŕtvymi (verš 42). V liste Židom 12:22–23 stojí: „*Ale ste pristúpili ... k slávnostnému zhromaždeniu a k zboru prvorodených, ktorí sú zapísaní v nebesiach, a k Bohu sudcovi všetkých...*“ Aj tu by sme sa mohli opäť pýtať: Kto teda bude Sudcom? Bude nim Boh, alebo Pán Ježiš? Iste, že bude len jeden Sudca, totiž Zákonodarca. Ak je označovaný ako Boh alebo Otec, ako Pán, alebo Syn, je to predsa jedno; jedná sa vždy o toho jedného. V prirovnaniach by sa mohlo ľubovoľne pokračovať.

Prerušenie

Žiaľ, ľudstvo ako celok nepochopilo, čo Boh chce a ako Svoj plán uskutočňuje. Boží zámer spočíva v tom, aby mal vo večnosti synov a dcéry, ktorí by žili v obecnstve s Ním. K tomuto vysokému určeniu bol človek stvorený ako obraz Boží. On bol korunou stvoriteľského diela – bola mu daná zodpovednosť – panstvo nad celou zemou.

Človek určite nebol stvorený ako automat. Môžeme sa slobodne rozhodovať, milovať, cítiť atď., ale k dokonalému obecnstvu s Bohom bola vyžadovaná poslušnosť. to znamená, že mal svoju moc uplatňovať v závislosti na všemohúcom Bohu. Človek mal panovať nad zemou, ale podriaďiť sa panstvu Všemohúceho. Potom prišiel moment, v ktorom sa mal človek slobodne rozhodnúť a Pán mu dal ľahko splniteľné prikázanie (1. Mojžišova 2:15–17).

Radšej by sme verili že Adam a Eva boli Slovu Pánovmu poslušní. Ale ukazuje to, že človek skúšal, aby videl výsledok a tak stratil obecnosť s Bohom. Tým zničil úplnú harmóniu medzi sebou a Stvoriteľom a bol od Neho odlúčený.

O tom, ako dlho ono nerušené spoločenstvo s Bohom Pánom trvalo, nám nie je povedané nič. Každopádne neexistovalo pred pádom do hriechu žiadne utrpenie, žiadne slzy, žiadna bolesť, žiadna choroba, a žiadna smrť. Pretože sme určení k životu bez všetkých týchto sprievodných javov, nesíame v sebe túžbu po tom, aby sme boli prenesení späť do tohoto pôvodného stavu.

Ako prvé sa vzoprelo Bohu knieža anjelov menom Lucifer a bolo preto zvrhnuté dolu (Izaiáš 14:12–15). Podľa knihy proroka Ezechiela sa nachádzal v Edene, záhrade Božej (28:13).

Táto bytosť je najstarší Boží nepriateľ. Nebol spokojný s miestom, ktoré mu Boh určil a chcel sa povýšiť. Potom, čo sa oddelil od Boha, bolo jeho jediným cieľom proti Bohu popuďiť i ľudstvo a odtrhnúť ho od Neho. Keďže satan, ako duchovná bytosť, nemohol človeka žijúceho v tele zviest, zmocnil sa hada, ktorého meno je takmer vo všetkých jazykoch mužského rodu a ktorý v tej dobe chodil vzpriamene. Až po kľatbe sa stal plazom (1. Mojžišova 3:13–14). Ako vyplýva z 1. Mojžišovej 3:1, zaplietol Evu do dlhšieho rozhovoru. Slovom: „*Či Boh skutočne povedal...*“ had dosiahol, že v Eve povstala pochybnosť o Slove Božom. Okrem toho je tu reč aj o „*žiadosti oči*“, o „*poznání*“, o tom „*stať sa múdrom*“, a „*byť ako Boh*“ atď.

Boh dal Adamovi výstrahu: „...*lebo v ktorýkoľvek deň by si z neho jedol, smrťou umrieš.*“ (1. Mojžišova 2:17) Satan povedal Eve cez hada pravý opak: „*Nie nezomriete smrťou!*“ (1. Mojžišova 3:4) Tak sa mu konečne podarilo omámiť a zviest Evu. Ona zasa do toho vtiahla Adama a spoločenstvo medzi Bohom a ľuďmi bolo zničené.

Celý svet od tej doby leží v zlom a nachádza sa pod vplyvom toho zlého. Každý človek, ktorý sa narodí do tohoto sveta, je dieťaťom smrti.

Aby človek nemusel vo svojom hriechu žiť večne, nesmel po prestúpení ješť zo stromu života. Preto ho Boh z raja vyhnal. Najprv muselo byť vykonané očistenie a nastať zmierenie. Keď sa to stalo, prevola Pán k lotrovi slovami: „*Amen vravím tebe, dnes budeš so mnou v raji.*“ (Lukáš 23:43)

Všetci ľudia sa do tohoto sveta rodia oddelení od Boha. Každý z nás koná a reaguje ako Adam a Eva. Všetci sme se pred Bohom previnili a potrebujeme vykúpenie. Náboženské úkony, ktoré sú konané zo strachu pred Bohom a trestom, môžu práve tak málo pôsobiť ako zahalenie do figových listov. Tak, ako Pán zastihol prvých ľudí, keď prestúpili Jeho Slovo, tak pred Ním stojí každý človek ešte i dnes.

V prvých dvoch tisícročiach existovali jedinci, ako napr. Enoch, Noe a Abrahám, ktorým sa Boh zjavil. Ľudstvo išlo vlastnými cestami a uctievalo

mnohých bohov. V čase Mojžiša vyvolil Boh ľud izraelský. Bol vydaný zákon, nariadené rozličné obete, ktoré mali byť prinášané. Tieto obete nemohli spôsobiť konečné zmierenie, ale priestupok len prikryli. Boli však odkazom na obetného Baránka Božieho, ktorý zomrel za hriechy sveta a odňal deliaci múr medzi Bohom a ľuďmi. Zákon bol nutný, lebo jedine skrze neho prichádza poznanie hriechu (Rimanom 3:20). Duch Boží nás usvedčuje na základe všetkých nariadení a zákazov z toho, že ich nedokážeme dodržiavať, ale že ich prestupujeme. Jedine tak poznávame svoj stav previnenia a nutnosť vykúpenia.

Most

Dočasné prerušenie v dôsledku ľudského zlyhania a neposlušnosti nemôže večný plán Boží s ľudstvom zrušiť. Prestúpením sa síce človek oddelil od Boha a stal sa „bezbožným“. On však povedal: „...nemám záľuby v smrti bezbožníka, ale v tom, aby sa odvrátil bezbožník od svojej cesty a žil.“ (Ezechiel 33:11) Pretože je človek určený pre život a spoločenstvo s Bohom, urobil Pán cestu, aby nás vykúpil zo smrti a presadil do večného života. Pretože sme sami zo seba nemali žiadnu možnosť sa k Bohu navrátiť, musel On Sám prísť a ujať sa nás. Preto stojí u Izaiáša 40:3: „*Hlas volajúceho na púšti: Upravte cestu Pánovu, urovnajte na pustine hradskú nášmu Bohu!*“ vo verši 9–10 čítame: „*Povýš mocne svoj hlas, zvestovateľa dobrých vecí, Jeruzaleme! Povýš, neboj sa! Povedz mestám Júdovým: Hľa, váš Boh! Hľa, Boh Pán príde ako mocný, a jeho rameno mu bude panovať!*“

U Izaiáša 52:10 stojí: „*Pán obnažil rameno Svojej svätosti pred očami všetkých národov, a uvidia všetky končiny zeme spasenie nášho Boha!*“ V kap. 35:4 stojí: „*Povedzte tým, ktorí sú bojazlivého srdca: Budte silní! Nebojte sa! Hľa, váš Boh príde s pomstou, s odplatou Božou; On príde a spasí vás.*“

Ako Duch Boh nemohol podstúpiť smrť, preto musel prísť do mäsitého tela. Len tak bolo možné, aby nás oslobodil od tohoto tela smrti a navrátil späť do pôvodného božského stavu, aký budú mať skutočne veriaci po vzkriesení.

Božské stvorenie

Boh učinil začiatok nového stvorenia skrze splodenie. Stvorením začalo ľudské pokolenie – splodením začalo Božie pokolenie. Medzi Bohom a ľuďmi musel byť nastolený pomer Otec – syn. To On nemohol učiniť skrze Abraháma, Mojžiša alebo jedného z prorokov, ktorí sa do tohoto sveta narodili prirodzeným

splodením a boli preto súčasťou padlého stvorenia. Nadprirodzeným splodením učil Boh začiatok nového stvorenia – stalo sa to v jednorodenom Synovi.

Boh v panne Márii stvoril zárodok života. Ona sama bola len nositeľkou dieťaťa. Mária povedala: „*Hľa, som dievka Pánova; nech sa mi tedy stane podľa tvojho slova.*“ (Lukáš 1:38). O matke Božej nevie nič ani Boh ani proroci a apoštolovia. Ježiš sám ju nikdy nenazýval „*matkou*“, ale vždy len „*ženou*“.

Ježiš sa stal prvorodeným medzi mnohými bratmi (Rimanom 8:29). Adam bol stvorený, Kristus splodený Syn Boží. Jedine skrze Neho môžeme byť duchovne splodení a znovuzrodení a stať sa tak božským pokolením. Stojí písané: „*Lebo i Jeho rodina sme. Tedy keď sme rodinou Božou...*“ (Skutky 17:28–29). V Zjavení 3:14 stojí: „*Toto hovorí Ameň, ten verný a pravdivý svedok, počiatok stvorenia Božieho...*“ Tu sa nejedná o stvorenie vesmíru, ale o Krista, Pôvodcu, Začiatok nového Božieho stvorenia skrze splodenie. Všetci synovia a dcéry Božie musia byť taktiež zrodení zo Slova a Ducha. Pán povedal jasne: „*Ak sa niekto nenarodí znovu, nemôže vidieť kráľovstvo Božie.*“ (Ján 3:3) Náboženské úkony nevedú k žiadnemu narodeniu skrze Ducha svätého. Najprv je potrebné božské semeno Slova, ktoré musí byť vložené do našej duše. Bez semena nemôže vzísť ani zemský ani duchovný život.

U Jána 10:33b–36 obvinili Židia Pána z rúhania sa Bohu a povedali: „*...že ty súc človek robíš sa Bohom. Ježiš im odpovedal: Či nie je napísané vo vašom zákone: Ja som povedal: Bohovia ste? Ak tedy tých nazval bohmi, ku ktorým sa stalo Slovo Božie, – a Písmo nemožno zrušiť – vy hovoríte tomu, ktorého posvätil Otec a poslal na svet, vraj rúhaš sa, pretože som povedal: Syn Boží som?*“ V *Starom zákone* to boli proroci, ku ktorým prichádzalo Slovo. Pretože oni túto božskú podstatu – Slovo prijali, boli označení ako bohovia: Z Boha môže vzísť len to božské. Preto Slovo, ktoré vychádza z Boha, je to božské Semeno (Lukáš 8:4), cez ktorého sa stávame deťmi Božími. „*On preto, že chcel; splodil nás slovom pravdy, k tomu, aby sme boli prvotinou Jeho stvorenia.*“ (Jak. 1:18)

Počas tých štyroch tisícov rokov *Starého zákona* neexistoval žiadny prorok, ktorý by oslovil Boha označením „*nebeský Otec*“. Taktiež nie je reč o nikom, kto by sa obracal na nejakého Syna Božieho. Ani o nejakom rozhovore medzi Otcom a Synom v nebi sa nič nedozvedáme. Toto je veľmi dôležité vedieť. Prechod zo *Starého* do *Nového zákona* bol pre spasenie nevyhnutný. Ten, ktorý bol v *Starom zákone* Pán – Jahveh –, je v *Novom zákone* Syn – Pán Ježiš. Neviditeľný Boh – *Elohim* – sa ukázal ako Pán – *Jahveh* – vo viditeľnej podobe. Ten istý Boh sa zjavil ako Otec v Synovi vo viditeľnej ľudskej podobe. Meno Ježiš (hebr. Jahšua) znamená Jahveh – Záchranca.

Každé meno a každé Božie zjavenie musíme vidieť a ponechať presne v tom spojení, do ktorého patrí. Tam, kde je reč o Otcovi, nemôžeme jednoducho dosadiť Syn – tam, kde je reč o Synovi, nemôžeme použiť označenie Otec. Napriek tomu existuje len jeden Boh, ktorý sa zjavuje v nebi ako Otec

a na zemi v Synovi. Ako Otec sa On nikdy nenarodil a tiež nezomrel. Ako Syn bol splodený, narodil sa, trpel, zomrel a vstal z mŕtvych.

Jedná sa o nás. Boli sme zapojení do plánu Božieho. „*A Bôh vzkriesil i Pána i nás vzkriesi Svojou mocou.*“ (1. Korintským 6:14) „*Lebo ak sme sa stali spolusrastlými podobnosťou Jeho smrti, ale takými aj podobnosťou vzkriesenia budeme...*“ (Rimanom 6:5) Tak iste, ako že sa Boh zjavil v Kristovi, tak iste sa Kristus zjavuje vo veriacich.

Je potrebné uvedomiť si, že označenie „*večný Syn*“, alebo „*nebeský Syn*“ sa v Biblii sa nenachádza ani raz – vždy však „*večný Boh*“ a „*nebeský Otec*“. Nemožno tiež povedať: „*Kto videl Elohim, videl Jahveh*“, ale kto videl Pána, mohol zvolať: „*Videl som Boha.*“ Ani Otec nemohol povedať: „*Kto vidí mňa, vidí Syna*“, ale Syn mohol povedať: „*Kto vidí mňa, vidí Otca.*“ (Ján 14:9) U Lukáša 10:22 stojí: „*...a žiadny nevie, kto je Syn, jedine Otec, a kto je Otec, jedine Syn, a komu by to chcel Syn zjaviť.*“

Už pred založením sveta bola pripravená sláva Božia, ktorou mal byť Kristus oslávený (Ján 17:5). Práve tak boli tí Jeho už pred založením sveta vyvolení v Ňom (Efez. 1:4–5) a ich mená boli zapísané do Knihy života Baránka (Zjavenie 13:8). Existuje božské predurčenie, ktoré sa týka Krista a Jeho Cirkvi-Nevesty. Na základe Svojho predvídania učinil Boh pred večnými časmi Svoj plán, aby nás omilostil (2. Timoteovi 1:9). To toho plánu patríme i my.

Ani raz nestojí v Biblii v dnešnom kresťanstve používaná formulácia „*Požehnaj vás Boh Otec, Boh Syn a Boh Duch svätý.*“ v Novom zákone je Boh oslovený ako náš Otec, nikdy ale nestojí: „*Boh – Syn*“, ale vždy „*Syn Boží*“, alebo „*Syn Najvyššieho*“. To isté sa týka Ducha Svätého. Nestojí písané: „*Boh Duch Svätý sa vznášal nad pravekými vodami*“, ale: „*Duch Boží...*“ (1. Mojžišova 1:2) Nebol to Boh Duch Svätý, ktorý zostúpil pri krste Mesiáša, ale Duch Boží (Matúš 3:16). Nebol to Boh Duch Svätý, ktorý zatieni! Máriu, ale ako stojí písané: „*Duch Svätý vstúpi do teba, a moc Najvyššieho zatieni ťa; a pretože i to, čo sa z teba sväte narodí, bude sa volať Syn Boží.*“ (Lukáš 1:35) Ak by bol Duch Svätý samostatná osoba, potom by sa to dieťa muselo nazývať „*Syn Ducha Svätého*“, pretože splodenie nastalo skrze Ducha. Duch Svätý je Duch Boží.

U Joela 2:28 vraví Boh: „*A stane sa potom, že vylejem Ducha Svojho na všetko telo...*“ Splnenie tohoto zasľúbenia je opísané v Skutkoch 2. Boh nevyliat nikú inú osobu, ale Svojho Ducha. Ježiš dal tým Svojim zasľúbenie Otcovo (Skutky 1:4–8).

Povedal oboje: že pošle Ducha Svätého (Ján 16:7) a že Sám príde (Ján 14:18). V deň letníc prišiel skrze Ducha a zaujal vo veriacich príbytok. Tým je Kristus v nás ako nádej slávy (Kolosenským 1:27). Peter v prvom kázaní povedal: „*Preto pravicom Božou súc vyvýšený, a vezmúc zasľúbenie Ducha Svätého od Otca, vylial to, čo vy teraz vidíte a počujete.*“ (Skutky 2:33)

Už Ján Krstiteľ oznámil: „*On vás krstiť bude Duchom Svätým a ohňom.*“ (Matúš 3:11) To je čisté apoštolské učenie. V Kristu bol Boh s nami, skrze Ducha Svätého prebýva v nás. V ev. Jána 4:24 Pán povedal: „*Boh je Duch...*“ v 2. Korinským 3:17 píše Pavol: „*A Pán je Duch...*“ Nech už teda stojí napísané „*Duch Boží*“, „*Duch Pána*“, alebo „*Duch Svätý*“ – vždy sa jedná o jedného a toho istého Ducha.

Ani Syn, ani Duch tu nestojí samostatne. V Synovi Boh s nami nadviazal spojenie a skrze Ducha máme my spojenie s Ním. Syn povedal: „*Vyšiel som od Otca...*“ (Ján 16:28); o Duchu stojí: „*...Duch pravdy, ktorý vychádza od Otca...*“ (Ján 15:26)

Synovstvo

V Žalme 2:7 čítame: „*Rozprávať budem o ustanovení zákona. Pán mi povedal: Ty si Môj Syn, Ja som ťa dnes splodil.*“ Slovo „dnes“ sa v žiadnom prípade nevzťahuje na večnosť, lebo tá nemá žiadne včera, žiadne dnes a žiadne zajtra. Je to časový pojem. V *Starom zákone* bolo Božie rozhodnutie učinené ako budúci, prorocký koncept, ktorého naplnenie sa deje v *Novom zákone*.

Žalme 2:8 je ďalej povedané: „*Požiadaj odo mňa, a dám ti národy, Tvoje dedičstvo, Tvoje državie, končiny zeme.*“ V obidvoch týchto veršoch je reč o splodení Syna a o tom, že Jemu budú v dedičstve dané národy. Žiadny človek nebude zachránený, pretože verí, že existuje Boh. To verí i diabol (Jak. 2:19). Záchraná viera spočíva v tom, že jediný pravý Boh nás vykúpil v Synovi. Preto stojí písané: „*Ver v Pána Ježiša Krista, a budeš spasený ty a dom tvoj.*“ (Skutky 16:31)

V Žalme 2:12 je táto skutočnosť božsky vyjasnená: „*Lúbajte Syna, aby sa nerozhneval, a pohynuli by ste na ceste, lebo sa skoro zapáli Jeho hnev. Blahoslavení sú všetci, ktorí sa utiekajú k Nemu.*“ Toto Slovo nesmieme opomenúť. Mnohí hovoria o Bohu a milom Otcovi v nebi, neuznávajú ale, že Otec sa tu na zemi v Synovi zjavil ako Záchranca. Jediná platná a spásenosná viera v Boha je viera v Ježiša Krista, lebo jedine v ňom sa Boh stretol s ľudstvom. Len v ňom sa môžeme s Bohom stretnúť a nájsť záchranu. Takým spôsobom musíme v Neho veriť, lebo tak sa ľuďom ukázal k ich spásu a blahoslavenstvu (Titovi 2:11–14).

Kvôli nám nastolil pomer Otec – Syn, aby sme sa mohli aj my stať synmi a dcérami Božími. V 2. Samuelovej 7:14 stojí prorocké ohlásenie: „*Ja mu budem otcom, a on mi bude synom.*“ Potom je však stavaný most od Syna k synom. U Hozeáša 1:10b čítame: „*Nie ste vy ľud môj, povedané im bude: Synovia Boha silného a živého ste.*“ Pavol zhrňuje v 2. Korinským 6:17–18: „*... oddelte sa,*

vraví Pán; a ničoho nečistého sa nedotýkajte, a Ja vás prijem. A budem vám za Otca, a vy mi budete synmi a dcérami, vraví Pán všemohúci.“ v Efezským 1:5 vyzdvihuje apoštol zreteľne zmysel a účel: „...predurčiac nás k synovstvu skrze Ježiša Krista cieľom Neho podľa ľúbosti Svojej vôle.“ Na svete existujú ľudia, ktorí sa nechajú zaradiť do plánu a vôle Božej. Sú v Kristu a spočívajú na nich Božie zaľúbenie.

V Žalme 89:27–28 je o Synovi Božom povedané: „*On volajúc ma povie: Ty si môj Otec, môj silný Boh a skala môjho spasenia. A zase Ja ho urobím prvorodeným, najvyšším z kráľov zeme.*“ Vo svojom mäsitom tele Syn Boží trpel a zomrel na mieste všetkých synov a dcér Božích. Jeho zmŕtvychvstaním bolo Jeho telo prenesené späť zo smrteľnosti do nesmrteľnosti. V tom je ukotvená istota i nášho zmŕtvychvstania a premenenia.

Tu sa nejedná o nejaké učenie alebo poznanie, o ktorom môže byť vedený spor, ale o uskutočnenie Božieho spásneho rozhodnutia, ktoré z ľudských detí činí deti Božie. V Žalme 68:20–21 stojí: „*Požehnaný Pán! Deň ako deň nám nakladá bremä Svojich dobrodient, silný Boh, naše spasenie. Sélah. Silný Boh je nám silným Bohom na hojné spasenie, a Boh, Pán, má východiská zo smrti.*“ Neexistoval žiadny človek, ktorý by mal moc nad smrťou, naopak: smrť vykonáva svoju moc nad každým človekom. Najlepšie to dokazujú mnohé cintoríny. Avšak takto vraví Pán: „*Z ruky pekla ich vyplatím; vykúpim ich zo smrti. Ale nie! Kde sú, ó, smrť, tvoje mory? Kde, peklo, tvoja nákaza?*“ (Hozeáš 13:14) V Zachariášovi 9:11 bolo ohlásené, akým spôsobom nastane vykúpenie, dokonca oslobodenie starozákonných svätých z ríše smrti: „*Aj, tebe pre krv Tvojej zmluvy prepustím väzňov Tvojich z jamy, v ktorej niet žiadnej vody.*“

Nová zmluva bola zasľúbená už v Starom zákone. Jeremiáš píše napr. v kap. 31:31–34: „*Hľa, idú dni, hovorí Pán, že učiním s domom Izraelovým a s domom Júdovým novú zmluvu. Nie takú zmluvu, akú som učinil s ich otcami toho dňa, ktorého som ich pojal za ruku, aby som ich vyviedol z Egyptskej zeme, ktorú to Moju zmluvu oni zrušili, hoci som sa Ja bol stal ich manželom, hovorí Pán. Lebo toto je zmluva, ktorú učiním s domom Izraelovým po tých dňoch, hovorí Pán: Dám Svoj zákon do ich vnútornosti a napíšem ho na ich srdce a budem im Bohom, a oni mi budú ľudom. A nebudú už viacej učiť druh druhu ani brat brata hovoriac: Poznajte Pána! Lebo ma budú znať všetci od najmenšieho z nich do najväčšieho z nich, hovorí Pán, pretože odpustím ich nepravosť a na ich hriechy viacej nespomeniem.*“

To sa stalo, keď náš Pán zomrel a zriadil novú zmluvu. Dosvedčil to u Matúša 26:28 slovami: „...*to je Moja krv novej zmluvy.*...“ V ev. Matúša 27:45–54, aj v ostatných evanjeliách je nám táto mohutná udalosť opísaná. Svojou smrťou premohol diabla a peklo – skrze Svoje zmŕtvychvstanie vystúpil ako Víťaz.

Peter zhrňuje vykupiteľské dielo týmito slovami: „*Lebo aj Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu, usmrtený telom, ale oživený Duchom...*“ (1. Petra 3:18). On oslobodil tých, ktorí sme boli vydaní napospas smrti, a tých, ktorí by boli zostúpili do pekla, vykúpil, ako stojí písané: „*Tedy keď sa deti stali účastníkmi tela a krvi, tak aj on podobným spôsobom stal sa účastným toho istého, aby smrťou zahladil toho, ktorý má vládu smrti, to jest diabla a vyprostil ich, všetkých, ktorí bázňou smrti po celý čas života boli držaní v rabsťve.*“ (Židom 2:14–15)

Po vykonaní diela spásy tretieho dňa vstal z mŕtvych a po 40-tich dňoch vystúpil do nebies. Príslušné miesta v *Novom zákone* budú iste všeobecne známe. I táto dejinná spásna udalosť bola už v *Starom zákone* ohlásená, napr. v Žalme 68:19, kde je povedané: „*Vystúpil si na výsosť, zajaľ si zajatie; vzal si dary medzi ľuďmi.*“ V Žalme 47:6 môžeme čítať toto: „*Vstúpil Boh s trúbením, Pán so zvukom trúby.*“ V liste Efezským 4:10 je nám podané vysvetlenie, kto bol ten, ktorý zomrel, bol pochovaný, zostúpil do pekla, víťazne povstal a vystúpil hore do neba: „*Ten, ktorý to zostúpil, je ten istý, ktorý aj vystúpil nad všetky nebesia, aby naplnil všetko.*“

Túto kapitolu uzatvoríme svedectvom apoštola Pavla: „*Lebo medzi prvým som vám vydal, čo som aj prijal, že Kristus zomrel za naše hriechy podľa Písem a že bol pochovaný a že v tretí deň vstal z mŕtvych podľa Písem a že sa ukázal Kéfašovi, potom dvanástim, potom sa naraz ukázal viac ako päťsto bratom, z ktorých väčšina žije až doteraz, ale niektorí tiež zosnuli. Potom sa ukázal Jakobovi, potom všetkým apoštolom. Naposledy od všetkých sta nedôchodčatú sa ukázal i mne.*“ (1. Korinským 15:3–8)

Človek Ježiš Kristus

Teraz sa budeme zaoberať oblasťami, ktoré ukazujú Krista v jeho ľudskosti vedľa Boha, a to ako Syna Božieho, ako Syna človeka, ako Syna Dávidovho, ako Baránka Božieho, ako Prostredníka a Prihovorcu, ako Proroka, atď. O ňom stojí písané: „*...ale sám seba zmaril prijímúc podobu sluhy a stal sa podobný ľuďom a súc v spôsobe nájdený ako človek, ponížil sa stanúc sa poslušným až po smrť, a to po smrť krížä.*“ (Filip. 2:7–8) Kráľ všetkých kráľov bol zrodený na tento svet, zavinený do plienok a položený do jasličiek (Lukáš 2:7). Od verša 21 čítame: „*A keď sa naplnilo osem dní, aby bolo obrezané dieťaťko, nazvali jeho meno Ježiš, ktorým bolo nazvané od anjela, prv ako sa bolo počalo v živote.*“ – „*...a nazveš meno jeho Ježiš; On istotne vyslobodí ľud Svoj od ich hriechov.*“ (Matúš 1:21) Dieťa bolo posvätené Bohu Pánu: „*...ako je napísané v zákone Pánovom, že všetko mužského pohlavia, čo otvára život, bude sa volať svätým Pánovi...*“ (Lukáš 2:23)

Druhá kapitola evanjelia Lukáša sa stáva ľudom, ktorí sa snažia vniknúť do božského tajomstva rozumom, neriešiteľným myšlienkovým problémom. Na jednej strane tam stojí: „*Narodil sa vám dnes Spasiteľ, ktorý je Kristus Pán, v meste Dávidovom.*“ (verš 11), na druhej strane ale je povedané, že toto dieťa, ktoré bolo Kristus, Pán, muselo byť Pánu ako prvorodené v Jeruzaleme zasvätené. Preto sme už vopred vyložili, že *Jahveh* je Boh Pán v duchovnom tele a *Jahšua* je Pán zjavený v mäsitom tele. Teda *Jahšua* bol predstavený Bohu Pánu. Stopercentná ľudskosť Vykupiteľa bola predpokladom k tomu, aby mohol trpieť a zomrieť, tak ako Jeho stopercentné božstvo bolo predpokladom k tomu, aby zvíťazil nad smrťou a diablom. Vo Svojom ľudskom tele jedol a pil, bol unavený a spal, modlil sa a v tvárnosti bol nám podobný. „*Preto vo všetkom pripodobnený mal byť bratom...*“ (Židom 2:17) Všade tam, kde sa ukazuje vo Svojej ľudskosti, Ho vidíme vo vzťahu k nám vedľa Boha.

Ježiš Kristus, Syn Boží, bol splodený Bohom skrze Ducha svätého. Preto bola Jeho krv, Jeho myšlienky – celý Jeho život dokonale sväté a bezhriešne. Smrť, peklo a satan na Neho nemali žiadne právo. V štyroch evanjeliách je nám Mesiáš opisovaný vo svojej ľudskosti od svojho narodenia až po svoje nanebovstúpenie. U Lukáša 3:21–22 čítame: „*I stalo sa, keď sa krstil všetok ľud, a keď sa pokrstil i Ježiš, a modlil sa, že otvorilo sa nebo. A zostúpil Duch Svätý v telesnej podobe ako holubica na Neho, a zaznel hlas z neba, hovoriac: Ty si ten Syn môj milý, v Tebe sa mi zaľúbilo.*“

Tu sa nejedná o to, aby sme opakovali nejakú udalosť, ale o to, aby sme ako synovia a dcéry Božie prežili to isté. Kto sa stal biblicky veriacim, nechá sa v poslušnosti k Slovu Božiemu taktiež biblicky pokrstiť. Vtedy sa otvorilo nebo nad Synom Božím. Všetci synovia a dcéry Božie stoja pod otvoreným nebom a Duch svätý na nich zostupuje ako na začiatku. Každý to musí osobne prežiť a tak prijať svedectvo, že bol Bohom prijatý. Toto nadprirodzené potvrdenie je nevyhnutné, aby sme boli istí, že na nás, ako na synoch a dcérach Božích, spočíva Božie zaľúbenie.

Služobník

Vo svojom ponížení bol Kristus označený ako Služobník Pána. Prišiel, aby činil dokonalú Božiu vôľu. V Izaiášovi 42:1 čítame: „*Aj, služobník Môj, ktorého podopriem, vyvolený Môj, ktorý sa ľúbi duši Mojej. Ducha Svojho dám Mu, On súd národom vynášať bude.*“ Duch Boží prišiel na Krista, pretože mal Božie zaľúbenie. Potom započal Svoju službu. V ev. Lukáša 4 čítal Pán miesto z proroka Izaiáša 61:1–2: „*Duch Panovníka Pána je nado mnou, pretože pomazal ma Pán, aby som kázal evanjelium tichým. Poslal ma, aby som obviazal rany skrúsených srdcom, aby som vyhlásil zajatým slobodu, a väzňom otvoril žaláre, aby som vyhlásil rok milosti Pánovej...*“ V Izaiášovi 42:6–7 je

povedané: „Ja, Pán, povolal som Ťa v spravodlivosti, a vzal som Ťa za ruku Tvoju; preto chrániť Ťa budem, a dám Ťa za zmluvu ľudu, a za svetlo národom, aby si otváral oči slepé, á vyviedol zo žalára väzňov, a z väzenia tých, ktorí sedia v tmách.“ O naplnení tohoto sa každý môže dočítať u Matúša 12:15–21. Ešte dnes platí, čo povedal vtedy: „Trstiny nalomenej nedolomí, a tlejúci knôt neuhasí, až i vypovie súd k víťazstvu. A v mene Jeho národy dúfať budú.“

U knihe proroka Izaiáša 52:13–53:12 je Vykupiteľ opísaný v postave Služobníka v predvidení na Svojej ceste cez Getsemane na Golgotu: „... nemajúc podoby ani krásy. Videli sme Ho, ale nebolo vidieť to, prečo by sme Ho žiadostiví boli. Najpohrdanejším a najopovrhutejším bol z ľudí, Muž bolesti, a ktorý skúsil choroby, a ako Ten, pred ktorým skrývajú tvár, opovrhnutý, a preto sme si Ho nevážili.“ Nasledujúce verše vykladajú jadro vykupiteľského skutku: „On choroby naše vzal, a bolesti naše vlastné On niesol, my však domnievali sme sa, že je ranený, a ubitý od Boha, i utrápený. On však smrteľne ranený je pre naše prestúpenia, pokorený pre naše neprávosti; kázeň nášho pokoja bola naňho vložená, a ranami Jeho sme uzdravení.“ Tiež Žalm 129:3 je prorockým poukazom na Jeho utrpenie: „Po Mojom chrbáte orali oráči, a dlhé prehánali brázdy svoje.“ V Izaiášovi 50:6 čítame: „Telo Svoje nastavujem bijúcim, a líca Svoje tým, ktorí ma rujú, tvár Svoju neskrývam pred všelijakou potupou a pred oplľovaním.“

Mesiáš bol v podobe Služobníka pokorený nám nepochopiteľným spôsobom a bolo s Ním zaobchádzané ako so zločincem. Evanjelium Marka 14:65 podáva správu: „I počali niektorí naňho pľuť, a tvár Jeho zakrývať, a pohlavkovať Ho, a hovorili mu: Prorokuj! a sluhovia kyjmi Ho bili.“ Kapitola 15 hovorí o Jeho bičovaní, o trňovej korune, ktorú na Neho položili, a o posmechu, ktorý musel strpieť. Vo verši 28 je nám potom podané vysvetlenie: „I naplnené je Písmo, uraviac: a s priestupníkmi počítaný je.“ (Izaiáš 53:12)

To je tiež vysvetlenie, prečo náš Spasiteľ nechal toto všetko cez seba prejsť. Vo verši 11 čítame: „Z práce duše Svojej uvidí úžitok, ktorým nasýtený bude. Známou Svojou ospravedlní spravodlivý služobník Môj mnohých; lebo ich neprávosti On sám poniesie.“ My sme boli priestupníkmi, ktorí si zaslúžili smrť. On však zaujal naše miesto. My sme boli tými Bohom opustenými. Keď visel na kríži, zvolal namiesto nás: „Môj Bože, môj Bože, prečo si Ma opustil?“ Dávid v Žalme 22 vyslovil prorocky skrze Ducha tieto Slová: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ (v. 2), „Všetci, ktorí ma vidia, posmievať sa mi“ (v. 8), „Lebo psi obklúčili ma, rota zlostníkov obľahla ma, prebodli ruky moje i nohy moje. Mohol by som spočítat všetky kosti svoje, oni pozerajú na mňa a smejú sa mi. Delia medzi sebou rúcha Moje, a o Môj odev hádzu los.“ (v. 17–19)

Pomyslíme si, ako presne sa na Mesiášovi naplnilo viac ako sto prorockých výrokov Starého zákona! Svojim utrpením a umieraním nás vykúpil a odňal

nepriateľstvo, ktoré bolo medzi nami a Bohom. Tak sme boli premenení na nových ľudí a strojcov pokoja (Efez. 2:13–17).

Ako služobník odmietol byť nazývaný „dobrým Majstrom“. Povedal kniežatú školy: „Čo ma nazývaš dobrým? Nikto nie je dobrý, len jediný, totiž Boh.“ (Lukáš 18:18–19) Povedal doslova: „Chvály od ľudí neprijímam... ako vy môžete veriť, ktorí prijímate chvály jedni od druhých, a chvály, ktoré sú od Boha, nehľadáte?“ (Ján 5:41–44). On prišiel, aby činil vôľu Božiu, preto povedal: „A ten, ktorý ma poslal, je so Mnou ... lebo čo je Jemu milé, to Ja činím vždy.“ (Ján 8:29) Ako Služobník prišiel, aby slúžil, preto povedal: „...Syn človeka neprišiel, aby Jemu slúžili, ale aby On slúžil, a dal život Svoj ako výkupné za mnohých.“ (Matúš 20:28)

Prvotná Cirkev použila označenie „Služobník“ dokonca vo svojej modlitbe: „Lebo sa naozaj zišli proti svätému Služobníkovi Tvojmu Ježišovi, ktorého si pomazal, Herodes a Pontský Pilát, s pohanmi a ľudom Izraelským, aby učinili to, čo ruka Tvoja a rada Tvoja predurčila, aby sa stalo.“ Pod vedením Ducha svätého ľudia vždy hovorili, modlili sa, písali a činili to správne. Rozumu môže hocičo odporovať, avšak na každé Slovo Božie musel byť braný zreteľ. Malo by to všetkých premôcť a vzbudiť v nich žiadosť patriť k pravej biblickej Cirkvi, v ktorej sa uskutočňuje myslenie, hovorenie a jednanie Božie tu na zemi. Tak, ako sa naplnili všetky Slová Písma, týkajúce sa Mesiáša, musia sa v Cirkvi a skrze Cirkev naplniť všetky zaslúbenia, ktoré boli dané jej. Modlitba prvotnej Cirkvi končila takto: „A teraz, Pane, pozri na ich vyhrážanie, a daj služobníkom Svojim hovoriť slovo Tvoje slobodne a smelo, vzťahujúc ruku Svoju k uzdravovaniu a k čineniu divov a zázrakov, skrze meno svätého Služobníka Tvojho Ježiša. A keď sa oni modlili, zatriaslo sa to miesto, na ktorom boli zhromaždení, a naplnení boli všetci Duchom svätým, a hovorili Slovo Božie smelo a slobodne.“ (Skutky 4:24–31)

Prorok

Svoju úlohu Proroka musel splniť práve tak, ako úlohu v každej inej oblasti. V Skutky 3:22–23 sa Peter odvoláva na Slovo z 5. Mojžišovej 18:18 a vraví o Ježišovi: „Proroka vzbudím im z prostriedku ich bratov, ako si ty, a položím slová moje do úst Jeho, a bude im hovoriť všetko, čo mu prikážem. I bude, že ktokoľvek by neposlúchal slová Moje, ktoré hovoriť bude v Mojom mene, Ja to vyhľadávať budem na Ňom.“ Ako Syn človeka bol Prorokom. Vážne napomenutie znie: „...ktokoľvek by nepočúval Moje slová, ktoré hovoriť bude v Mojom mene, Ja vyhľadávať budem na Ňom.“ Poslúchnuť to TAK Hovorí PÁN a Jemu veriť, znamená život. Na hore premenenia zaznel z nadprirodzeného oblaku mocný hlas, ktorý hovoril: „Tento je ten Môj milý Syn, v ktorom sa mi zalúbilo, toho počúvajte. To počújú učenci, padli na tváre

svoje a báli sa veľmi.“ (Matúš 17:5–6) Videli svojho Majstra premeneného v Jeho pôvodnej sláve. Tak videl Ján Pána na ostrove Patmos, keď sa nachádzal vo vytržení (Zjavenie 1:12–17). Kto vidí Ježiša premeneného, počuje dnes tie isté slová: *„Toho počúvajte!“* Tu vidíme úplnú zhodu s 5. Mojžišovou 18:18 a Skutkami 3:20–23.

Ako Boh – Prorok zvestoval a činil Slovo a vôľu Božiu. Jána Krstiteľa sa pýtali: *„Si ty ten prorok? Odpovedal: Nie som.“* (Ján 1:21) Ján bol najväčší zo všetkých prorokov, on postavil most od *Starého* k *Novému zákonu* a predstavil Krista, Baránka Božieho. On však nebol prorok, o ktorom prorokoval Mojžiš. Tým bol Mesiáš, ktorý vyzdvihol prorockú časť spásnych dejín a vykonal Svoju prorockú službu. *„Tí ľudia, uvidiac ten div, ktorý učinil Ježiš, hovorili: Tento je iste prorok, ktorý mal prísť na svet.“* (Ján 6:14)

U Jána 5:19 stojí: *„Amen, amen, vravím vám: Nemôže Syn sám od seba nič činiť, jedine čo vidí, ako Otec činí. Lebo čokoľvek On činí, to i Syn tiež podobne činí.“* Tým plne a celkom zjavil svoju ľudskosť. Tu nehovoril bezmocný Boh k silnému Bohu, ale Syn človeka, Ježiš Kristus, k Bohu. Pánom poslaní proroci boli vidiaci. Skrze inšpiráciu Ducha im bola zjavená vôľa Božia, v božských videniach videli to, čo im bolo oznámené. Syn človeka bol ten Prorok, videl a počul, čo mal činiť. Tiež povedal: *„Lebo nehladám vôľu Svoju, ale vôľu Toho, ktorý ma poslal, Otcovu.“* (Ján 5:30) I starozákonné Slovo Písma v Žalme 40:8 sa vzťahovalo na Neho: *„Vtedy povedal som: Aj, idem, ako v knihách písané je o Mne.“* To bolo citované v ep. Židom 10:7–9. Vo verši 10 nasleduje vysvetlenie: *„V ktorej vôli posvätení sme cez obetovanie tela Ježiša Krista raz navždy.“* Adam nemohol Božiu vôľu splniť. Avšak Duchom splodený Syn Boží zrušil Svojou poslušnosťou neposlušnosť prvého Adama. On činil dokonalú vôľu Božiu, vzal našu kľatbu na Seba, aby na nás prišlo Božie požehnanie. *„Áno, i vás, mŕtvych v hriechoch a v neobriezke tela vášho, spolu s Ním obživil, odpustiť vám všetky hriechy.“* (Kolossenským 2:13)

Baránok Boží

V Starom zákone bol nevinný baránok obetným zvieraťom, ktoré muselo zomrieť ako symbol dokonalého obetného Baránka namiesto previnilcov. Ján Krstiteľ poukázal na Ježiša a zvolal: *„Aj, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta.“* (Ján 1:29) Peter píše: *„Vediac, že nie porušiteľnými vecami, striebrom alebo zlatom, vykúpení ste z márneho svojho obcovania toho, od otcov podaného, ale drahou krvou ako Baránka nevinného a nepoškvrneného.“* (1. Petra 1:18) Cirkev bola dobytá Jeho božskou krvou (Skutky 20:28).

„Ktorého Boh vydal za Zmiercu, cez vieru v krv Jeho, k ukázaniu spravodlivosti Svojej ... a ospravedlňujúcim toho, ktorý je z viery Ježišovej.“

(Rimanom 3:25–26) Aká podivuhodná pravda! To je jadro evanjelia. Všetky biblické miesta, ich vzájomné spojenie a súlad, vedú k božskej odpovedi.

Kňaz

Mesiáš musel byť i Kňaz. V liste Židom 9:11–14 je povedané: *„Ale Kristus prišiel, najvyšší kňaz budúceho dobrého, skrze väčší a dokonalejší stánok, nie rukou urobený, to jest nie tohoto stavania, ani cez krv kozliat a teliat, ale skrze Svoju vlastnú krv, vošiel raz navždy do svätyne, večné vykúpenie našiel... Čím viac krv Kristova, ktorý skrze Ducha večného samého seba obetoval nepoškvrneného Bohu, očistí vaše svedomie od mŕtvych skutkov k slúženiu Bohu živému?“*

V liste Židom 5:7–10 čítame: *„Ktorý za dní tela Svojho so silným krikom a slzami doniesol ako obeť modlitby a ponížené prosby k Tomu, ktorý ho mohol ušetriť od smrti, a vypočutý bol v tom strachu. A aj keď bol Syn Boží, z toho však, čo trpel, naučil sa poslušnosti. a tak dokonalý súc, učinенý je všetkým poslušným, pôvodcom spasenia večného, nazvaný súc od Boha najvyšším kňazom podľa poriadku Melchisedechovho.“*

V 1. Mojišovej 14 od verša 18 je nám podávaná správa: *„Melchisedech tiež kráľ Sálema, vyniesol chlieb a víno; a ten bol kňaz Boha silného najvyššieho. I požehnal mu a povedal: Požehnaný Abram Bohu silnému najvyššiemu, ktorý dal nepriateľov Tvojich do rúk Tvojich. I dal mu Abram desiatok zo všetkých veci.“* Kto pozoruje len toto biblické miesto, má dojem, že v Jeruzaleme kraľoval kráľ, ktorý súčasne zastával úrad kňaza. V liste Židom 7 je tento Kráľ – Kňaz opísaný bližšie: *„Ktorý najprv vykladá sa kráľ spravodlivosti, potom i kráľ Sálema, to jest kráľ pokoja.“* (v 2) Existuje len Jeden, ktorý môže byť oslovený ako Kráľ spravodlivosti a ako Kráľ pokoja a to je Kráľ všetkých kráľov. V čase Abraháma ešte neprišiel v telesnom tele. Vo verši 3 je nám Melchisedech takto objasnený: *„Bez otca, bez matky, bez rodu, ani začiatku dní, ani skonania života nemajúc, ale pripodobnený je Synovi Božiemu, zostáva kňazom večne.“*

Každý kráľ a každý kňaz na zemi má otca, matku a rodokmeň. Melchisedech ich ale nemal. To je ďalší premáhajúci dôkaz, že Pán, ktorý vtedy vyšiel v ústrety Abrahámovi ako Kňaz, ešte nebol zrodený do tohoto sveta ako Syn. Ako Kňaz vyšiel v ústrety Abrahámovi s chlebom a vínom – symbol na Večeru.

V *Starom zákone* smel veľkňaz vstúpiť len raz v roku, totiž o veľkom dni zmierenia do svätyne svätých, potom, keď preliat krv obetného zvierata (Židom 9:7). Kristus ako Veľkňaz vstúpil hore raz prevždy so Svojou vlastnou krvou, ktorá nestiekla do piesku tejto zeme, ale obetoval ju na trón milosti. Tá krv má

ešte dnes pre každého, kto biblicky verí, ten istý ospravedlňujúci účinok. Veď je to krv Novej zmluvy, ktorá v priebehu času milosti pôsobí na všetkých, ktorí v ňu veria.

Je napísané: „...aby položiac Svoju dušu v obeť za hriech, videl Svoje semeno, bol dlhoveký, a to, čo sa ľúbi Pánovi, zdarilo sa v Jeho ruke.“ (Izaiáš 53:10)

Sprostredkovateľ a Príhovorca

Pojem „zmierenie (pokuta)“ tvorí prechod k Sprostredkovateľovi a Príhovorcovi. Jób vyjadril túto myšlienku veľmi zreteľne: „Veď ak bude mať anjela príhovorca (sprostredkovateľa) Jedného z tisíc, ktorý by za človeka oznámil pokánie Jeho: Teda zmiluje sa nad ním, a povie: Vyslobod' ho, aby nevošiel do pokušenia, obľúbil som mzdu vyplatení a ... Ktorý hľadiac na ľudí, povie: Zhrešil som, a to, čo pravé bolo, prevrátil som, ale nebolo mi to prospešné. Boh však vykúpil dušu moju, aby nešla do Jamy, a život môj, aby svetlo uvidel.“ (Jób 33:23–28) Tu je reč o Príhovorcovi, o uzmierení a o vykúpení. Jób dosvedčil: „...ja viem, že môj Vykupiteľ žije.“ (19:25)

Vo všetkých týchto vlastnostiach vidíme Syna človeka vedľa Boha. V 1. liste Timoteovi 2:5–6 stojí: „Jeden je iste Boh, Jeden tiež sprostredkovateľ Boží a ľudský, človek Kristus Ježiš, ktorý dal Seba samého na vykúpenie za všetkých.“ V liste Židom 12:24 stojí napísané, že sme prišli „... k sprostredkovateľovi Nového zákona Ježišovi, a k pokropeniu krvou, lepšie hovoriacou než Ábelova.“ V Starom zákone je nám vysvetlený pojem „Sprostredkovateľ“ na prorokovi Mojžišovi. O tom je v napísané Skutkoch 7:38: „On je, ktorý bol sprostredkovateľom medzi ľudom na púšti s anjelom, ktorý hovoril k nemu na hore Sinai, i s otcami našimi, ktorý prijal živé slová, aby ich nám dal.“

Sprostredkovateľ musel byť i Príhovorcom. Ján napomína veriacich: „Synáčkovia moji, toto vám píšem, aby ste nehrešili. Keby kto zhrešil, príhovorca máme u Otca, Ježiša Krista spravodlivého. A on je obeť zltovania za hriechy naše, a nielen za naše, ale i celého sveta.“ (1. Jána 2:1–2) Ako Príhovorca je na pravici Božej, lebo „Povedal Jahveh Pánu môjmu: Sed' na pravici Mojej, dokiaľ nepoložím nepriateľov Tvojich na podnože nôh Tvojich.“ (Žalm 110:1)

Nielen počas svojho pozemského života, ale i teraz je Ježiš ukázaný vedľa Boha. Keď Štefan videl nebo otvorené, dosvedčil toto: „Aj, vidím nebesia otvorené a Syna človeka stojaceho po pravici Božej.“ (Skutky 7:56) Nikto v Písme svätom nevidel nikdy vedľa Boha iného Boha. Pán Ježiš pred veľradou sám povedal: „Odteraz uvidíte Syna človeka sediaceho po pravici moci Božej...“ (Matúš 26:64). Zakaždým, keď vidíme nášho milovaného Pána

vykonávať úlohu, ktorá súvisí s našim vykúpením, je nám ukazovaný vedľa Boha. Apoštol napomína veriacich: *„Hľadiac na vodcu a dokonávateľa viery Ježiša, ktorý miesto predloženej Sebe radosti strpel kríž, odvážiac sa hanby, i posadil sa po pravici trónu Božieho.”* (Židom 12:2)

Toho istého, ktorého Štefan videl ako Syna človeka v nebi po pravici Božej, videl Ján v Cirkvi prechádzať sa uprostred siedmich zlatých svietnikov (Zjavenie 1:12–20). Saulovi sa v jasnom svetle zjavil na ceste do Damasku. V Skutkoch 9:3–6 sa môžeme dočítať: *„...a keď bol na ceste, stalo sa, že už sa približoval k Damasku. Vtedy naraz rýchlo obkľúčilo ho svetlo z neba. a padnúc na zem, začul hlas k sebe hovoriaci: Saule, Saule, prečo mi robíš protivenstvo? Ktorý povedal: I kto si Pane? a Pán povedal: Ja som Ježiš, ktorému ty robíš protivenstvo. Tvrdó je tebe proti ostňom sa vzpriechť. A on trasúc sa a bojac sa, povedal: Pane, čo chceš, aby som činil? a Pán k nemu: Vstaň a choď do mesta, a bude ti povedané, čo máš činiť.”* Pán sa môže zjaviť ako chce, kde chce a komu chce. Môžeme Ho v rovnaký čas vidieť v mnohotvárnosti a napriek tomu zostáva ten istý. V ev. Jána 3:13 povedal: *„A určite žiadny nevstúpil do neba, len ten, ktorý zostúpil z neba, Syn človeka, ktorý je v nebi.”* Keď toto povedal, stál oboma nohami na zemi a hovoril k ľuďom. Je stále zreteľnejšie, že sa nachádzame na božskej pôde zjavenia.

Synovia Boží

Spojenie Boha s ľuďmi v Synovi človeka je nám ukázané v ep. Židom 2:6–9: *„Čo je človek, že pamätáš na neho, alebo syn človeka, že ho navštevuješ? Máličko menšieho si ho učinil od anjelov, slávou a cťou si ho korunoval, a ustanovil si ho nad dielami rúk Svojich. Všetko si podmanil pod jeho nohy. Poddajúc mu všetko, ničoho nezanechal nepodmaneného jemu. No teraz ešte nevidíme, žeby mu bolo všetko poddané. Ale toho Ježiša, ktorý o málo menší bol ako anjeli, vidíme pre utrpenie smrti slávou a cťou korunovaného, aby z milosti Božej za všetkých skúsil smrť.”* To všetko sa stalo kvôli nám. V liste Židom 2:10–11 je písané: *„Pristalo určite tomu, pre ktorého je všetko, a skrze ktorého je všetko, Vodcovi spasení a, aby mnohých synov k sláve pri vedúc, ich skrze utrpenie posvätil. Lebo i ten, ktorý posväcuje, i tí, ktorí posvätení bývajú, z jedného sú všetci, pre ktorú to príčinu nehanbí sa ich nazývať bratmi.”*

Čo bolo v *Starom zákone* ako zasľúbenie napísané, sa v *Novom zákone* doslova naplňuje. Po vzkriesení povedal Pán ženám, ktoré prišli k Jeho hrobu: *„Nebojte sa. Chodte, zvestujte Mojim bratom, nech idú do Galilee, a tam Ma uvidia.”* (Matúš 28:10) Myšlienku, že Posväcujúci a tí, ktorí posvätení bývajú, majú toho istého Otca, nachádzame potvrdenú aj u Jána 20:17: *Vrávi jej Ježiš: „Nedotýkaj sa ma; lebo som ešte nevstúpil k Otcovi Svojmu. Ale choď k Mojim bratom, a povedz im: Vstupujem k Otcovi Svojmu, a k Otcovi vášmu, k Bohu*

Svojmu, a k Bohu vášmu.“ Keď bude všetko dokonané, bude zjavené, že sme boli premenení na obraz Syna Božieho. Ján píše: *„Vieme, že potom, keď sa ukáže, podobní Jemu budeme; lebo Ho vidieť budeme takého, aký je.”* (1. Ján. 3:2) Tak iste, ako je to napísané, tak iste sa to stane. Jeho večné rozhodnutie s tými, ktorí Mu veria, sa približuje konečnému uskutočneniu.

V Žalme 22:23 stojí: *„I budem rozprávať bratom svojim o mene Tvojom, uprostred zhromaždenia chváliť Ťa budem.”* To meno nebude oznámené všetkým, ale ako stojí napísané, oznámil ho svojim bratom, totiž tým, ktorí Boha môžu právom nazývať nebeským Otcom. V Synovi nám Boh všetko dal. *„Lebo v ňom prebýva všetka plnosť Božstva telesne. A v ňom ste naplnení, ktorý je hlava všetkého kniežatstva i mocnosti.”* (Kolosenským 2:9–10) Vidíme svojho Pána, ktorý tým, že sa stal človekom, musel zastávať rozličné úlohy. Ježiš povedal vtedy: *„Pýtajte sa na Písma: lebo vy sa domnievate, že v nich máte večný život, ale tie o Mne vydávajú svedectvá.”* (Ján 5:39) Pri tomto skúmaní musíme úplne veriť svedectvu Písma. Ježiš povedal: *„To je ten večný život, aby poznali Teba samého, pravého Boha, a ktorého si poslal, Ježiša Krista.”* (Ján 17:3) On tiež povedal: *„A táto je vôľa toho, ktorý ma poslal, aby každý, kto vidí Syna a verí v Neho, mal život večný.”* (Ján 6:40). Aká je dôležitá viera v Božie zjavenie v Synovi, je vyjadrené v tomto verši: *„Kto verí v Syna, má život večný; ale kto neverí Synovi, neužrie život...”* (Ján 3:36) Napriek rozmanitosti, v ktorej sa náš Pán zjavoval, hľadáme za ľudský obal a s Tomášom vyznávame: *„Pán môj a Boh môj!”* (Ján 20:28) Podľa svedectva apoštola Pavla môže Ježiša Krista ako Pána dosvedčiť len ten, kto skutočne má Ducha Svätého (1. Korinským 12:3).

Obetoval za nás Svoj život ako dobrý Pastier a urobil z nás ovce Svojej pastvy, stádo Svojej ruky. On je Kráľ a Kňaz a učinil z nás kráľov, a kňazov (Zjavenie 1:6). On je Skala, drahocenný kameň uhoľný, na ktorom sme budovaní ako živé kamene v duchovný dom (1. Petra 2:4–10). Ako Syn z nás učinil synov a dcéry Božie (Efezkým 1:5) atď. Kto vidí Pána v Jeho ľudskosti vedľa Boha, musí mať na zreteli, že všetko sa stalo preto, aby mohlo byť uskutočnené večné Božie predsavzatie s ľudstvom. Ako Syn Boží je Vykupiteľom, ako Syn človeka Prorokom, ako Syn Dávidov Kráľom. On sa posadí na trón a my s Ním budeme tisíc rokov kraľovať (Zjavenie 20:6). Toto veľké zasľúbenie dal tým Svojim (Zjavenie 3:20–21). Potom čas pominie do večnosti a Boh bude všetko vo všetkom (1. Korinským 15:28).

Ten Ctihodný

U Daniela 7:9 je nám oznámená pozoruhodná udalosť: *„Hľadel som, až tróny tie postavené boli, a Starodávny dňov posadil sa, ktorého rúcho bolo ako sneh biele, a vlasy Jeho hlavy ako vlna čistá, trón ako iskry ohňa; Jeho kolá*

ako oheň horiaci.“ Boh isto nie je žiadny starec a žiadny dedko. On je Otec a od pradávna ten istý nemeniteľný Boh. U Neho nemôže byť reč o veku. V tomto videní Ho Daniel videl ako Sudcu, ako najvyššiu autoritu, v celom Jeho majestáte a dôstojnosti. Vo verši 13 Daniel svedčí: *„Videl som vo videní nočnom, a aj, s oblakmi nebeskými podobný Synovi človeka prichádzal; potom až k Starodávnemu dňov prišiel, a pred Neho postavený bol.“*

Prekvapí nás, keď v *Novom zákone* opäť nájdeme popísanie ctihodného starca v Synovi človeka. V Zjavení 1 od verša 13 videl Ján: *„A uprostred tých siedmich svietnikov podobného Synovi človeka, oblečeného do dlhého rúcha a prepásaného na prsiach pásom zlatým. Hlava Jeho a vlasy biele, ako biela vlna, ako sneh, a oči jeho ako plameň ohňa.“* V knihe proroka Daniela je nám Boh ukázaný s bielou hlavou. V *Novom zákone* je Ježiš Kristus, Syn človeka, opísaný rovnakým spôsobom, s bielou hlavou. To znovu potvrdzuje, že zjavenie Syna opäť ústí v Bohu (1. Korinským 15:28). *„Hľa, prichádza s oblakmi, a uvidí Ho všetko oko, i tí, ktorí Ho prebodli; a budú plakať nad Ním všetky pokolenia a zeme, určite. Amen. Ja som Alfa i Omega, totiž začiatok a koniec, vraví Pán, ktorý je, a ktorý bol a ktorý prísť má, ten Všemohúci.“* (Zjavenie 1:7–8)

V Zjavení 20 od verša 11 je popísaný posledný súd. Ján dosvedčuje: *„I videl som trón veľký biely, a sediaceho na ňom, pred ktorého tvárou utiekla zem i nebo...“*

Až v poslednej kapitole Biblie sa stretávame ešte s časovými pojmami, ktoré sa nevzťahujú na večnosť. Napr. v Zjavení 22 je reč o stromoch života, ktoré každý mesiac prinášajú ovocie. To bude počas tisícročného kráľovstva (Ezechiel 47:12). Je reč aj o tróne Božom a Baránkovom, avšak je to napísané v jednotnom čísle a nie v množnom: *„...a služobníci Jeho slúžiť mu budú. A tvár Jeho vidieť budú, a Jeho meno bude na ich čelách.“* (Zjavenie 22:3–4)

Na konci hovorí opäť ten Jeden, ktorý hovoril i na začiatku: *„A aj, prídem skoro, a Moja odplata so Mnou, aby som odplatil každému jednému podľa jeho skutkov. Ja som Alfa i Omega, začiatok i koniec, prvý a posledný.“* (v. 12–13)

Na Slove Božom chceme zotrvať ako na najsvätejšom dedičstve viery. Čo sa ešte nenaplnilo, iste sa v pravý čas splní (Habakuk 2:2–3). Až bude všetko dokonané, bude zjavené, že Boh uskutočnil svoje veľké predsavzatie a vykonal Svoje večné uznesenie. Akonáhle prejde čas do večnosti, nebude už potrebný žiadny Syn človeka, žiadny Sprostredkovateľ ani Príhovorca, atď. Boh Pán tu bude stáť vyvýšený a my s Ním. Konečný stav popisujú najvýstižnejšie slová zo Zjavenie 21:3–7: *„Aj, stánok Boží s ľuďmi, a bývať bude s nimi, a oni budú ľud Jeho, a On Boh s nimi bude súc ich Bohom. A Boh zotrie každú slzu z ich očí, a smrti už viac nebude, ani kvílenia, ani kriku, ani bolesti nebude viac; lebo prvé veci pominuli: I povedal ten, ktorý sedel na tróne: Aj, nové činím všetko. I povedal mi: Píš, lebo tieto slová sú verné a pravé. I vraví mi: Stalo sa. Ja som*

Alfa i Omega, začiatok i koniec. Ja dám smädnému zo studnice vody živej zadarmo. Kto zvíťazí, dostane dedične všetko, a budem mu Bohom, a on mi bude synom.“ Amen! Amen!

Každý prvý víkend v mesiaci v sobotu večer o 19:30 a v nedeľu ráno o 10:00 môžete na stránkach www.misia.sk naživo sledovať internetové vysielania v 13 rôznych jazykoch po celom svete. Ďalšie kázania v češtine nájdete na stránkach [youtube.com](https://www.youtube.com) pod názvom **svobodnalidovamisie**

Ak máte záujem o bezplatnú literatúru na rôzne biblické témy, kontaktujte nás:

Slobodná ľudová misia,
I. Krasku 18, Trnava, 917 05
internet: www.misia.sk
email: info@misia.sk
☎ 033 5342 991, 0905 414 701

Freie Volksmission
Am Herbertzhof 11-17, D-47807 Krefeld, Nemecko
www.freie-volksmission.de

Svobodná lidová misie, informační kancelář
Doubecká 556, Jahodnice, Praha 9 - Kyje, CZ-198 00
internet: www.svobodnalidovamisie.cz
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz
☎ 281 931 729

